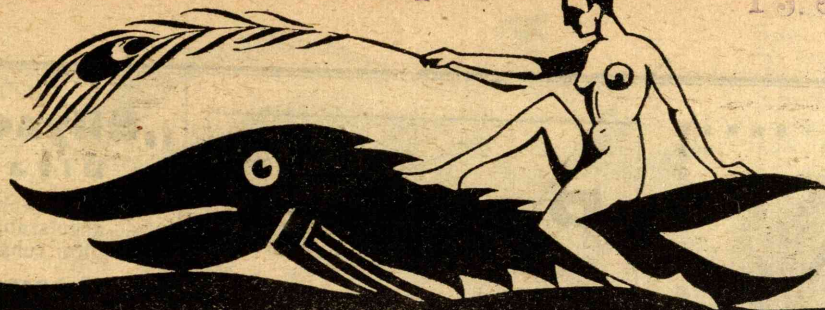

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Bakugrás

Sajó Sándor lapunk részére készült eredeti rajza

Kohl András

hölgyfodrászati term. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

laplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris uca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat 41

Hatóságilag engedélyezett lakástisztítást felelő-ség mellett vállalt! —

„RADIN”

poloskairtószert minden üzemben és vállalatnál kapható: **WEISZ**
II. Páva uca 15. Du-chnitz ház (35)

„Tríes” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Josz József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintéz.

KLEIN JENŐ

bőrönd és bőrdíszmű üzlete, Timișoara
Belváros, Mercy-utca 3 Legolcsóbban
vásárlási forrás utazási és divatkekre.

Franzen és Brada

bádogos és vízvezeték szerelők
Timișoara III., Stefánia u. 2.
Vállalnak minden szakszavágó munkát,
szolid árak mellett javítások soron kívül. 22

Perfect

domborműnyomásai, bélyegzői és vésnöki munkái a

legjobbak és
legizlésebbek

Gyár: Arad: Deák Ferenc
ucca 15.
Fiók: Timișoara, I. Mercy
ucca 3.

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timișoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e
szakba vágó munkát pontosan és jutá-
nyosan. 34

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfris-
sítése.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet
Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szelővizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tára-
ban Timișoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timișoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szolid árak mellett! 38-7

„Ellysee”

Divatszalonban

a legújabb divatszerint francia és
angolszabású kosztümök, kabátok,
utcai ruhák szolid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz. 38

Menráth József

férfi divatszalon

TIMIȘOARA, IV.

Str. J. GHICU (Arany János u) 1/a. 38

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timișoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások

kaucsuk és aranyban! 38

Szeplő és májfolt ellen biztos hatású a

KELLER-féle

szeplő-kenőcs és szeplő-viz.
Kapható egyedül a készítőnél:
Keller István, Vörös kereszt
gyógyszertár, Temesvár, III.
Holló és Hunyadi ut sarkán.

Megrendelheti

lapunk 1925. évi 100 oldalas
karácsonyi harmadéves jubileu-
mi számát, kemény diszkötés-
ben, ára 120 lei, 30 ck. 50 dinár.
Lapunk 1926 évi karácsonyi
száma, az összes munkatársak
fényképével, kemény diszkötés-
ben: 80 Lei, 20 ckor., 30 dinár.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos

Timișoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó
munkát a legjobb és legolcsóbb
kivitelben

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timișoara (Temesvár) 11. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Pá-
rány-utca) 13. sz.

Felioszámlák:
Romániában Magyar Áll. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámlázó és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kassa (Kassa)

Kéziratokat a szerkesztőség nem
ad vissza és névtelen levelekre
nem válaszol.

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márká
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
lámkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, București-ben 25 lei
jugoszláviában 8 dinár. Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Béc-ben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINUTS ÁRPÁD

Felolós szerkesztő:
BERG IT

Művészeti szerkesztő:
KOH-I-NOOR

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Csak arról lesz szó, miben is különbözik a férfi a nő-től. Mert azt úgy gondolom, mindnyájan hallottuk, vagy láttuk, esetleg tudjuk, talán tapasztalluk, hogy igen. A nők különböznek a férfiak-tól. S ugyebár akkor való-szerűleg azt is sejti mindenki, hogy ennek a kérdésnek a feszegetése kissé kényes do-log, amivel csak igen bur-koltan lehet foglalkozni.

De burkoltan meg azután igazán nehéz megkülönböz-tetni a nőt a férfitől. Ehez okvetlen szükséges, hogy va-lami mégis kilátszódjon be-lőlük. Valami csekélység leg-alább, valami jellemző do-log. Mondjuk: a ... fej. Ter-mészetesen, ez teljesen ele-gendő, mert hiszen a férfi-nek a haja rövid, a nőé pe-dig hosszú...

És ez mind szép volna — ha igaz volna. De a követ-keztetésből elfelejtettük azt, hogy manapság a nők — talán, hogy megcáfolják a régi, de jó mondást „hosszu haj, rövid ész” — legna-gyobbreszt levágatták a ha-jukat (ugy hogy most még

jobban kilátszik a rövid ész). Vagyis, ha meg akarjuk állapítani a két nem közti különbséget, nem lehet meg-állapodnunk a fejnél — to-vább kell mennünk. Viszont az sem lehetséges, hogy itt a nagy nyilvánosság előtt lassan-lassan levetkőztessük őket. Vegyünk tehát szem-ügyre más különbségeket, melyek a férfi és a nő kö-zött észlelhetők, vegyük pél-dául szellemileg, lelkileg mi-ben különböznek egymástól? Ami lényegesen könnyebb feladat is és megoldása rö-viden egyszerű: mindenben, vagy ha még rövidebben tetszik: egyben.

És az?
A férfi általában okos és komoly. A nő ellenben egy kissé de meglehetősen: os-toba. Amit azonban — hang-sulyozom — egyáltalán nem kell szégyelnie és nekünk sem szabad őt ezért megró-nunk, hisz ez nem az ő vétke és ő nem is tehet róla. Az egész egy születési hiba: hogy nőnek született.

Ugy bizony, ne csufolód-junk velük és nézzük el, hogy egy kissé ostobák. De ostobák. Hát nem?

Ahelyett, hogy vigan, köny-nyelműen gondtalanul élne-

nek és vig. szórakoztató, édesen-buta dolgokkal tö-rődnének, ők egész életükön át ilyen okos és komoly va-lamivel foglalkoznak, mint a — férfi...

Kis kíváncsi

— Eredeti kézirat —

Egy kisfiu utazik egyedül a cluji vonaton és minden percben megkérdi a kalauz-tól, hogy nem értek-e még Brassóba?

Végre csakugyan beér Brassóba a vonat, mire a kalauz így szól a kisfiuhoz:

— Na barátom, végre itt vagyunk Brassóban. Leszáll-hatsz.

— Dehogy szállok le, bá-csi, én Clujra utazom.

— Hát akkor meg mit akartál egész uton Brassó-tól?

— A mama mondta, hogy Brassóban uzsonázzak.

(R.)

Ez a hely a MIA Krém száma-ra van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

A KÖLTŐ FELLÁNGOLÁSA

Lapunk számára írta: **Huszár Sándor** (Sombor. S. H. S.)

Szép halkan és szinte bársonyosan hullt szét a szobában az ellenzővel tompított villanylámpa fénye. Bizsergető melegében duruzsolva fűrdött meg a szoba levegője.

A költő — miután a kopogásra ajtót nyitott és bebocsájtotta az érkezőt — úgy állott a nő előtt, mint ha egy husos csodát látna és nem tud hinni a szemének.

A nő körülnézett a rendellen szobában.

— Milyen érdekes itt minden... — mondotta, miután üdvözölték egymást.

Jobban mondva rendetlen — válasszolta pirulva a költő — és bocsánatot kérek, hogy ily felfordultságban fogadom, de enyhítő körülmény legyen számomra az, hogy nem hittem az eljövételének.

— Pedig megígértem. És annyit igazán megérdemeltem volna, hogy higgyen nekem.

— Bocsánatot kérek, de a nők tudtommal csak abban következtetések, hogy az ígéretüket nem tartják be.

A nő nevetett.

— Amint látja, én kivétel vagyok.

— Örülök és kérem, foglaljon helyet.

A pamlagra ültek és egy pillanatra csend borult föléjük. Amignémán ültek egymás mellett, a költő emlékezetéből kilépett az ismerkedésük képe és végigszaladt a lelki szemei előtt:

Egy jótékony célú előadáson a verséből felolvasást tartott. A nő ott ült az első sorban és mohón leste a költő ajkáról lepattogó rimeket. A feltűnő érdeklődés nem kerülte el a költő figyelmét s az előadás után megismerkedett a nővel. A nő obli-gát szavakkal dicsérte a költő verseit, s megkérte a költőt, hogy egyik versét — mely különösképpen megnyerte a tetszését — másolja le a számára.

— Nagyon szívesen és készőréssel teljesítem a kérését, — válasszolta a költő, — de hogyan juttassam el Önhöz a kéziratot?

A nő huncutul mosolygott a költőre:

— Tudja mit? Én magam megyek el érte, ugyis kíváncsi vagyok egy költő lakására.

— Ó, csalódní fog, — mondta a költő.

— Mert az én lakásom nagyon egyszerű, talán annyiban különbözik mások lakásától, hogy szobámban leírhatatlan rendtelenség uralkodik. Az egyik sarokban versek, a másikon zálogcédulák.

A nő tüdén felkacagott és a költő mohón, mélyen szívtá magába a lorigan illatu asszonykacajt.

Mielőtt elváltak, megállapodtak a látogatás időpontjába s most itt ültek egymás mellett.

A nő kíváncsian nézett szét a szobában, a költő pedig — ahogy a nő testéből kiáradó meleg az ő testébe sugárzott és pezsgésbe hozta a vérét — arra gondolt, hogy most át kellene ölelni az asszonyt.

— Lemásolta a verset?

— Igen. — és átadta a teleirt papírlapot.

— Nagyon szépen köszönöm — mosolyogta a nő és a verset a keblébe rejtette, a finom selyem ing alá.

„Most jó volna versnek lenni.“ sóhajtottá önmagának a költő. Tekintete végigsiklott a nő alakján, melynek klasszikusan megformált idomait lágy öleléssel borította be a drága szabásu selyemruha.

— Köszönöm, — ismételte a nő. Igazán nem is tudom hogyan háláljam meg Önnek.

„Adj egy csókot“, gondolta a költő és ezt válaszolta:

— Elég hála nekem az is, hogy tetszett a versem.

Itt megakadt a társalgás és a csendet a nő szava zavarta el.

— Milyen jó így ülni, csendesen. Ön is szereti a némaságot?

— Szeretem!

A szót úgy mondta ki, mint egy vallomást s a nő ijedten tekintett fel. Kutatóan vizsgálta a költő arcát.

A költő lesütötte a tekintetét és hogy izgatottságát palástolja, cigarettára gyújtott. Ketten vagyunk a szobában... Itt ül mellettem... Szép... Kíváncsian... Most át kellene ölelnem... Meg kellene fulladni egy csókban... és...

Az intim közelség annyira megigézte, hogy a szerelmi vallomás már ott lebegett a száján. „Most szerelmet vallok.“ A gondolat — hogy szavakba szökkenjen — agyából a

tüdejébe cikázott, de megakadt a torkán. Valami ostobaságot mondott s közömbös dolgokról beszélgettek. Mig a nő kérdéseire finoman megszerkesztett körmondatokban válaszolt, arra gondolt, hogy milyen ostoba. Azt mondtam, hogy szép idő van, ahelyett, hogy azt mondtam volna: Szép vagy. Ostoba vagyok. Unalmas dolgokról beszélgetünk, ahelyett, hogy rád borulnék.

Vére nagyokat lendülve lüktett az ereiben és acélosodó vágya már remegve égett.

Szép vagy. Szébb mint a legszebb hasonlatok, miket a világ költői kiagyalnak. Arról az unalmas felolvasásról beszélünk és én itt égek, lángolok, vágyok és fájok mert nem vagy az enyém, mert most meg kellene csókolni a szádát, a másikat is, az igazi szádát, az élet gyönyöröblét... és utána meghalni a gyönyörűségtől.

A nő felállott.

— Sielnem kell, — mondotta — mert egy barátnőmmel van találkozóm.

— Maradjon még, — kérlete a költő.

— Nem maradhatok, már úgy is késtem. Még egyszer köszönöm a verset. Isten áldja meg.

Most elé állok és nem engedem el. Hát... ha elmegy, az életemet is elviszi.

— Kezeit csókolom. — megcsókolta a kicsiny, fehér, porcellán kezét.

A nő kilibbent az ajtón.

— Elment...

A pamlagra szédült és megsimogatta azt a helyet ahol a nő ült.

Öt perc előtt még itt volt. Gyönyörűen néztem... Át kellett volna ölelnem, akkor még most itt lenne a karjaimba.

Gondolta, hogy milyen más is lehetett volna ez a látogatás. S ahogy az első pillanattól kezdve az utolsóig a vágya szerint végigálmodta, vad dagadások feszítették vérét.

Mikor itt ült mellettem, azt kellett volna mondanom neki, hogy szeretlek. Te is szeress, mert ez a szerelem, ahogy most a lelkünk szökőkútjából, — mint forró lava — felvirágzik az égig, ez a szerelem szüzekké tenne mindkeztönket. Valahol most csókolóznak, a mi csókunk da-

tol minden csókban. Ebben a pillanatban egy ember talán a társát öli. A mi szerelmünket hirdeti az a halálos késszurás is. A mi szerelmünk lobogós örömét örüli, sirja, gyűlöli és imádja most minden. Vonatok robognak, emberek születnek, virágok nyílnak, házak épülnek, népek robotolnak, szerelmek jönnek, életek mennek, szüzek epednek, cédák undorodnak, valaki most vacsorázik, más ló-t fut az uccán, a harmadik a a hűtlen kedvesét siratja. Mind, mind az élet minden megmozdulása és az életen túl is, minden, minden a mi szerelmünk aranymedálját, mert most ebben a szerelemben született meg a világ. Ezt kellett volna mondanom.

Felsóhajtott. Íróasztalához ült és szomorú, szerelmes fejét két kezébe temette.

Szerelmes lett az asszonyba és érezte, hogy ez örök szerelem, mert a vágya elérhetetlen s ez a meddség fogja megőrizni, ez fogja meg erősíteni a szerelmében.

Milyen szép lett volna, ha minden úgy történik, ahogy elgondolom. A legszebb regény... Hopp! Ez jó ötlet regényt írok belőle.

És lázas sietséggel írni kezdett: A férfi mohó vágygal ölelte át a nőt, ki szemhéjaival eloltotta a szemét és átadta magát az ölelésnek.

— Szeretlek... — suttogták egymásnak s a forró vallomás ahogyan kinyílt a szívükből és szavakba virágzott, megperzselte az ajkukat.

Már rájuk kupolásodott a gyönyör, hogy felhőrpintsék egymást, mint egy pohár tokai bort.

Itt félbehagyta az írást. A papírra vetett képet oly tisztán látta maga előtt, hogy belefájdult a szeme. Az első pillanában nem tudta, hogy az íróasztalnál ül-e, avagy a nő ölelésében ujjong. Mikor a valóságra döbbsent, szinte sirva fakadt ki a szíve:

„Jaj... Jaj...!”

Velője lázasan dobolt és vágta gette a testét. Felugrott az íróasztal mellől.

— Hát most nő kell... kemény husu, egészséges, fiatal, szép nő, hogy megfojtson és elhamvasszon combjainak csókos ölelése.

Kirohant az éccakás uccára és megindult az első útjába kerülő utcánál elé.

B É K E

— Eredeti fordítás —

A szobalány félénken simogatta meg a pompás paripát, mely ott állt az istállóban, ami inkább egy kis palotának nézett ki, mint istállónak.

A lovász, egy nagy, magas, barna fiu, vágyódva nézte a lány telt alakját, pompás termetét. Az istállóba sötét derengett és kellemes meleg volt, az előtte álló lány telt és szőke. Kezei szinte ösztönszerűleg felemelkedtek és a lányt keresték.

A lány csak egy csekély érintést érzett a hóna alatt, nem szólt semmit, tovább vizsgálta a pompás állatot. A fiu fölbátorodott ezen és visszafojtott lélegzettel tapogatódzott tovább, kezei már elérték a meredeken emelkedő, kéjesen puha mellhalmokat, mikor a lány hirtelen visszafordult és lefejtette magáról kezeit.

— Mi ez, mi jut eszébe?

A fiu hirtelen át akarta karolni, de a lány ügyesen kisiklott karjai közül.

— Ne babráljon...

De a fiu már megszédült a lány közelségétől, a félhomálytól és a jó alkalmától és megragadta a lány vállait, forró lehelete a nyakát érte. Egész testével hozzá feszült és belemarkolt két kezével a mellébe, de a lány fölsikoltott és ismét lerázta magáról.

Vad dulakodásba fogtak. A fiu hátra akarta szorítani a lányt a sarokba, a lány az ajtót akarta elérni, hogy kimenekülhessen és már-már

elérte a célját, amikor a fiu újból nekiugrott.

Hirtelen derékonkapta, fölemelte, egy lépést tett vele a sarok felé, azután teljes erejével odadobta a szalmára.

A lány egészen elkábult a nagy lödüléstől, érezte arcán a férfi forró leheletét, hogy babrál a ruháján és... és megtörtént.

A nap közben elérte az istállónak kis, kerek ablakát, halvány fénysugár szűrődött be a szalmára, a lovász már feltápáskodott, a lány szégyenlősen igyekezett ruháját rendezni, sietve ugrott fel és nagy buzgalommal látott neki, hogy ruháját rendbe hozza. A fiu nézte egy ideig, azután megszólalt csendesen, halkán, bűnbánólag.

— Azután ne haragudjon, hogy így...

De a lány sietve, szemlesütve, szégyenkezve vágott a szavába:

— Arról ne beszéljen... — és kezét mintegy jelezve, hogy nem haragszik, bizonytalanul a férfi felé nyújtotta.

Pék Dezső

3 nap alatt eltünteti: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Eberling & Comp.

TIMISOARA, Belváros, Lonovits ucca 4. szám

Lakatos, vízvezeték szerelők és autóhegesztés.

Vállalunk minden e szakmába vágó munkákat. Szolid árak. 39

„River”

Bőrönd, bőrdíszmű és linoleum feldolgozó vállalat TIMISOARA, II. Sír. Dacilor (Fő ucca) 24.

„SARGARIGO”

Legkellemesebb kirándulólhely! Erzsébetvárosi szőlőkben, a 3-as villamos végállomásánál. — A Niemetz-fasor végén! —

Hideg és meleg ételek, állandóan a legizletesebb menü, pompás fajborok, polgári árak, figyelmes kiszolgálás.

Ádám Mátyás vendéglős

PARISI SZERELEM

Vér a hó alatt — Felbukkan a Párizsi szerető — Családi háromszög
Elad a szeretőm — Rívolver és kancsuka — Ismét Párisban — A Szerelem Színháza — Feleségül vesz a lord — Bazaroff, az orosz szellem
Teréz nővér — Én is apáca leszek — Iszonyatos felfedezés — A bosszu

„CSÖPPIKE“ szenzációs cikksorozata, mely a legizgatóbb és legbizarrabb írása szerzőnek.
Jelen cikksorozatunk a Párisban francia nyelven megjelent ugyancsak szerző egyik könyvéből való, de a jelen időben szerző által átdolgozott, bővített sorozat. (Minden utánnymás tilos.)

A tánc vége felé közeledett. Az egész közönség megbűvölten nézte ezt a zenénélküli ugrabugrárt. És most hihetetlen dolog következett. A táncoló médium a kezében forgatott hosszú, vékony kést fölhajította a terem menyezetére és az pengve vágott bele a menyezet faburkolatába. Megállt ott és jobbra-balra rengett. A médium pedig egy végtelen könnyed mozdulattal föl-szökött a földről a körülbelül hat méter magas menyezetre, kirántotta a kést és mintegy a légben lebegve szállott lassan a földre. Világosan látta mindenki, hogy mintha lépcsőfokon járt volna, oly lassan jött lefelé.

Lady Crawleyban hirtelen valami különös érzés keletkezett. Végtelen düh fogta el.

Látott valamit, amit el nem hiheített és amit el kellett hinnie. Tudta, hogy család az egész, de a módot meg nem érthette. Féktelen gyűlölködő ellenségnek érezte a médiumot. Ugy érezte, hogy megfullad, ha el nem kiáltja, amit akar. És éles, bántóan reccsegő hangon, mely, mintha nem is az övé lett volna elkiáltotta magát:

— Bravó Malgras! Nemcsak ügyes színész vagy, kifűnő cirkuszi clown is!

E hangra, mint az őrtült ugrott fel a közönségnek hátul ülő Bazaroff. Lady Crawley önkéntelenül ránézett, szemeik találkoztak és Lady Crawley érezte, mint lesz ludbőrös a teste. Bazaroff megismerte őt az árca alatt.

Azután még csak annyit látott, hogy Bazaroff parancsolóan kinyújtja felé a karját, úgy tetszett neki, hogy Malgras még mindig indiánus arccal feléje szökött, mintegy ködön keresztül hallotta a közönség ordítását, látta a chaotikus tömegeknek teste köré való gyűlekezését és megvillant valami fényes már sötétülő szemei előtt.

Malgras odaugrott Lady Crawleyhoz és mielőtt lefoghatták volna, keresztül döfte Lady Crawley szívét azzal a hosszú indián késsel.

Lundwall rémülten felordított és állati vad indulattal kapta át Malgras nyakát. Az őrtási dán fölemelte a gyilkost a levegőbe és megpörgette ott. Malgras bronzszínű indiánus arca sötétlőkbe torzult, lábai, egész teste kigyószerű mozgásba vonaglott, karjai megragadták a dán kezeit és amint hosszú körmeit annak hátsába vágta, Lundwall karján végigcsurgott a vér. A dán meg sem érezte azt, csak rázta a légben és szorította a torkát. Még egyszer megpörgette. Ha most maga elé vágja vége.

Ekkor egyszerre úgy érezte a dán, hogy karjai, ereje lankadt. Valami néma parancsot érzett belsejében. Csöndesen leeresztette áldozatát, de még mindig fogta a torkát. Körülnézett. A közönség rémülten rohant az ajtó felé. Ujra érezte a néma parancsot. Maga előtt látta Bazaroffot, amint kinyújtott kézzel feléje közeledett. Szurós, fekete szeme gyerekes félelmet kelített benne,

egész teste remegni kezdett és midőn Bazaroff még egyet lépett, elbocsátotta Malgrast, rémülten megfordult és félreszórva az előtte állókat, kirohant a teremből.

Soha gyávaságot nem érzett, most csak azt tudta, hogy futni kell. Elfeledett mindent, csak valami rettentő, isszonyatos félelem ült meg a lelkéi, valami ellenállhatatlan, rénes, sötét hatalom közeledtét érezte, mely elől menekülnie kellett.

Ahogy az uccára jutott, még zavarosan látott valami tolongást, kiabálást hallott, mintha katonaszerű embereket látott volna, kik az ajtó felé futottak, melyen ő kijött, de megállani nem tudott többé. Őrtült rohamban, kezeit vadul kalapáló szívére szorítva száguldozt lefelé a Rue de Provence on, melyet titokzatos takaróként fedett be a frissen hullott, szikrázó tiszta hó.

*

A szurás nem volt halálos. A nagy író, akinek rólam írt novelláját az előbbi fejezetben leközöltem, csak az írói hatás, a novella teljessége, kerekdedsége végett írta, hogy a kés a szívét járta át Lady Crawleynek.

A valóságban a kés jó pár arasznyira beleszaladt ugyan az én gyönyörű, bűnös testembe, de csodálatos módon semmi nemesebb részt nem sértett.

Lakásomra vittek puha hordágyon és a leghiresebb orvosok vettek kezelésük alá. Hiszen dúsgazdag voltam. És mégis, bármennyi volt a pénzem, bármennyi barátom, imádóm, szeretőm volt Páris városában, nem akadt egyetlen szerető lélek, aki hűséges gonddal ült volna ágyam előtt, hogy virassza lázas éjszakáimat, hogy ápoljon, vigyázzon rám amíg meggyógyulok, vagy amíg a halál lezárja meleg szemeimet. Kötelességszerű látogatások, kíváncsi toakodások: ennyi volt az egész, amire ismerőseim és barátaim érdemesnek találtak.

Rettenetesen éreztem egyedülvalóságomat. Ólomsúlyal nehezedett rám a tudat, hogy mennyire elhagyatott vagyok. Hogy akik körülvettem, szerettek, rajongtak értem, csak a testemet szerették, a szép, egészséges külsőmet. Amint valami bajt ért, egyszerre ür támadt körülöttem. Még csak azt sem próbálták meg, hogy szeretetet mutassanak irántam, számítva gazdag örökségemre. Tudta minden ismerősem, hogy halálom után az egész vagyon visszaszáll Lord Crawley családjára. Az angol főúri család különben már Lord Crawley halála óta pöri folytat ellenem a vagyon miatt. És én folytonosan rettegtem egy kissé, hogy — bármi mesze van is a két ország egymástól és bármily ügyesen titkoltam is el származásomat, talált gyermeknek mondvam magamat — végre akármiféle véletlen folytán mégis csak kiderülhet, hogy nekem Magyarországon férjem van, akitől törvényesen nem vagyok elválasztva. A kettős házasságokat pedig minden országban szigorúan bünteti a törvény.

Mindez a sok gondolat, ez a sok érzés azonban — amit itt leírtam — csak később, napok, hetek múlva vett erőt rajtam. Hetekig feküdtem eszméletlenül, a sebláz majdnem végzett velem.

Végre is egészséges testem, sokat próbált szívós természetem győzedelmeskedett az enyészeten.

Mikor először ébredtem öntudatra és láttam tiszta szemekkel azt, ami körülöttem van, az első amire pillantásom esett, egy édes, jóságos arc volt, amely fölöttem hajolt. Belenéztem egy angyali arcú nőnek biztatóan mosolygó édes anyai szemébe és elszenderültem. Ez a szendergés mentett meg a haláltól.

Nemsokára megerősödtem egy kissé, már föl tudtam ülni az ágyban, az orvos lassanként a beszédet is megengedte. Es ekkor megtudtam, ki volt az áldott arcu, jóságos nő.

Egy betegápoló apáca, akit az egyik profeszor rendelt mellém. És a hosszú heteken, az álmatlan, hánykolódó éjszakán hűségesen kitarított mellettem ez a jóságos leány, Istennek ez a különös teremtménye, az angyali Teréz nővér.

Az ő ápoló kezének köszönhettem, hogy ma még élek.

Én egész életemben gyűlöltem a papokat. Az apácákat pedig megvettem és kigunyoltam. Ma is ez az érzés irántuk.

De Teréz nővér akkor kibékített önmagammal, a világgal és az lett velem, amit akart. Soha még embernek akkora hatalma nem volt fölöttem, mint ennek a szelid arcú nőnek.

Beszélt nekem lassan, hosszan, suttogva, türelemmel, úgy, ahogy ideges, türelmetlen, dobáló beteggel szokás és közben meg-megsimította fehér, áttetsző kezével gyöngyöző homlokom.

Beszélt nekem az életről, annak szépségeiről, a bűnös életmódról, melyet én folytattam, az isten irgalmáról, aki ezzel a halálos intéssel vissza kíván vezérelni az erény útjára. És beszélt nekem jóságról, az önmegtagadásról és az ő menyei vőlegényének, Jézusnak isteni jóságáról.

És finom kezével csak simogatta, simogatta a homlokomat. Minden simítására elsimult onnan egy-egy redő, elcsitult a bensőmben egy-egy hullám.

Mert isszonyu lelki harcokat állottam ki, mialatt mozdulatlanul fekvő testem erőt gyűjtött a fölkeléshez, az élet munka ujrakezdéséhez.

Eszembe jutott az egész életem. Elvonult előttem annak minden legkisebb változata. És az undor előntötte egész valóm. Undorodtam, iszonyodtam az eddigi életemtől.

Mintha a késszurás olyan rést nyitott volna a szívemen, melyen kiömlött belőle mind az a vér, melynek szilaj forrása újabb és újabb bűnökre vi té mindig az én csodaszép testemet. Most a testemet is gyűlöltem.

És nem vágytam semmi másra, csak a vezeklésre, az új életre, isten irgalmára, a bűnbocsánatra s a boldog nyugalomra. És lassanként megerősödött bennem a gondolat, hogy mi módon fogok vezekelni. Ott volt előtte a példa, Teréz nővérnek szelid, bánatos, lemondó arca, nyugodt, boldog tekintete. Bizonyosan neki is megvolt a maga életregénye, megvoltak az ő bűnei, melyek miatt arra a vezeklésre szánta magát, hogy a saját kényelmének, nyugalmanak feláldozásával ápol éjszakákon át idegen betegeket, olyan szerető, hűséges gondnal, mintha mindegyiknek valóságos, igazi édesanyja lenne.

Meggyógyultam. Fölkeltem. Ekkor vallottam csak be Teréz nővérnek, milyen elhatározás érlelődött meg bennem.

Először hitetlenül, álmélkodva nézett rám. De mikor látta, hogy hiába próbál megingatni elhatározásomban, hogy hiába sorolja fel előttem a nehézségeket, a fáradalmakat, a borzalmakat, melyek új hivatásommal járnak, mikor látta, hogy tényleg egy megtért bűnossal áll szemben, aki végleg leszámolt az étellel és nem kíván, nem vár attól többé semmi gyönyörűséget, csak vezekelni akar bűnös életéért, akkor... óh, akkor karjába zárt az én édes, szerető Teréz nővérem és egymás keblén sírtuk el az örömkönyeket, melyeket megteréseim boldogsága csalt ki mindkettőnk szemeiből.

*

Betegápoló lettem. Nem volt könnyű dolog megszoknom a darócruhát, a rettenetes szagot, a sokféle borzalmat, de erős akarattal végre is győztem. Aztán meg ott volt mellettem Teréz nővér. Ha az ő kezének szorítását éreztem, nem féltem, nem undorodtam semmitől, csak arra a boldog nyugodtságra gondoltam, melynek részese leszek, hivatásom teljesítése közben annyira lehiggadtam, mindenhez annyira hozzátörődtem, mint Teréz, a nővér.

Később nehezebbre fordult a sorsom, mert Teréz nővért, az én szerető nővéremet, elszállították mellőlem. Másfelé, más kórházba rendelték, mint ahol én voltam és én egyedül maradtam.

Nehéz dolog volt, meg kellett feszítenem minden erőmet, de a helyemet mégis megálltam emberül.

Mindenekelőtt — még kezdetben — lemondtam vagyonomról a pörösködő angol atyafiak javára. A vagyon világi dolog, a pénz földi örömeik szerzésére szolgál. Én nem vágyom földi örömekre többé, az én lelkem csak a meny felé szárnyal.

Szegény lettem. Éltem a durva ruhában, az egyszerű ételeken. Végeztem minden munkát zugolodás nélkül, még a legaljasabbat is, amit csak végezhettek velem. Mert a kórházban ugyancsak nem kimélték.

Nem törődtek ugyancsak a kíváncsiakkal, akik eleinte sűrű tömegekben tolakodtak felém, hogy megbámulják — az újságok tele lármázták Párist az én legújabb betegápolási hőbortommal — de viszont megkövetelték, hogy úgy dolgozzam, mint a legutolsó cseléd. A legnehezebb, legpiszkosabb munkát bízták rám és én megtettem mindent, zugolodás, egyetlen izomrándulás nélkül.

Csak egy dolog volt, ami a szívemből nyilalt. Amikor a kórházi borbély ollója belevágott a hajamba, az én csodás aranyhajamba, az én agyonimádott, halálra átkozott gyönyörűséges, illatos hajamba! Mert a kórházi apácáknak rövid haját kell hordaniuk.

Lehullt a hajam. A borbély keze reszketett, mialatt nyírta. Teréz nővér érzéketlenül állott mellettem és bátorítóan a kezemet fogta.

Az ő keze adott erőt, hogy elviseljem ezt az áldozatot.

Már heteket töltöttem a kórházban. Teréz nővér nélkül. Beletörődtem mindenbe és fásultan teljesítettem napi teendőmet.

A szenzáció, melyet fölépülésem keltett, már elült. Párisban hamar felejtene az emberek. Újabb szenzációk érdekelték a kíváncsi tömeget és engem úgy elfeledtek, mintha soha a világon sem lettem volna.

(Folytatjuk.)

Biborszivű Birike

Brandstädtér Károly elbeszélése. — Lapunk eredeti kézirata.

— Az artistavilág szenzációja a kis Birike, aki még egészen gyermek. Egy gazdag kéjenc kezdi üldözni. Egy véletlen útján abba a helyzetbe kerül, hogy Birike becsületének megmentőjeként szerepelhet. Leveszi lábáról Birike könnyelmű apját, aki eladja neki gyermekét. —

1.

A nyolcszögletű hirdetőoszlopokról bájos gyermekfej mosolygott a fővárosiakra. A háromszinnyomatu rajz alá merészen volt odakanyarítva méregzölddel: Birike! Fent, a plakát homlokán lángvörösön tündöklött a „Pokolpince” jelzése. A legtivornyább mulatóhelye volt ez a fekélyes erkölcsű fővárosnak.

Birike éppen olyan rózsásarcu, ártatlan kislány volt, mint bármely más. Nappal ő is rövid szoknyában hajszolta pufók gummilabdáját a csenevész parkok gyermekjátszóterein és csillogó, okos, fekete szemekkel nézte a kirakatokban felhalmozott sok szép játékot. De este, amikor fiatal gyermektestéről levette a rövid ruhácskát és magára huzta a husszinű dresszt, melyen a bal kebel felett festett biborsziv égett, mégis egészen más lett, mint a többi kislány. Olyan volt, mint egy kíváncsi, véres rózsabimbó.

Biborszivű Birikének dédelgette a közönség kis kedvencét, aki végtelenül bájos táncaival virágos igájába hajtotta a legszelebb elismerést. Az újságok és hetilapok hasábos interjúkat közöltek róla, a trafikok és könyvesboltok kirakataiban Birike-képeslap-szerűak nyultak végig. Öltözője előtt marakodtak az autogramjaiért. Egyezőval a tizennégyéves Birike kész „nagy nő” volt.

2.

A „Pokolpince” hármasszámú páholyában minden este egy és ugyanazon férfi ült és egy és ugyanazon férfi tapsolt, tombolt Birike felléptekor. Nyilván nagyon unhatta már a sokszor végignézett műsort és kizárólag csak Birike produkcióinál figyelt fel... Valami langyos kéjhullám mosta el ilyenkor kiélt arcának blazírt maszkját és feszülten, sovároghva hajlott ki a páholy peremén. Kiegyezett szeméből nyaldosó tekintet perzselte végig Birike testét, fejletlen időmairól lehámlasztotta az amugy is kevés ruhát, amely a kislány

érintetlen, bájos természetét valahogy szűken takarta. És nem törődött azzal, hogy esetleg valaki megfigyelheti feltűnő érdeklődését. Csak Birike bal keble fölött lángoló biborszivét látta. Hogy szeretett volna a biborsziv alatt beleharapni jó mélyen abba az apró balkebelbe! A nyál csurgott két szája szélén és szemei kidülledtek, mint két vöröses billiárdgolyó.

Amikor Birike számának vége volt és a két zöld függőnyszárny egymásba borult, a férfi hevesen kirugta maga alól a széket és felpattanva lesietett a keskeny hátsó lépcsőkön az udvarra, amelyen tömör aranytáblákként ragyogtak a női öltözők ablakai. Odasurrant az egyik ablakhoz és a piszkos függöny végighasadó résén megfigyelte, hogyan bujik ki a kis Birike a husszinű, rózsailatú, biborszivű trikóból. A két kemény mellbimbó halványrózsás udvarával úgy piroslott elő a hófehér keblen, mint két sajgó sebhely és Birike mezelen teste ott állt a maga nemes, isteni egyszerűségében, az öltözőszobájában.

A férfi úgy düllöngött a kihalt udvaron, mint egy vadul csilingelő farsangkocsin ugránczó bohóc...

3.

A „Pokolpince” fényzőnös márványlejárója előtt kopott bérkocsi várt Birikére és apjára. A kis táncosnő fáradtan jelent meg a forgóajtó mögül, oldalán egy bricsesz nadrágu, puderes arcu idősebb úrral. Az édesapja volt, valami lizedrangu artista. Felsegítette az elegáns gyermekruhában feszengő Birikét a kocsihoz és a lovak már is megindultak. Azonnal követte őket egy nagy, csukott vörös automobil. Megindult az egyenlően küzdelem a hármaspáholya ur és a fejletlen gyermeklány között. Érintetlen teste volt a küzdelem bére, Ez hevítette a dugaszdag, milliomos Komjáthy sötét indulatait.

A két egymástól merőben különböző jármű nesztelenül gurult

végig a boulevardon. A két oldalon ágaskodó titáni paloták mint ha rájuk akartak volna dűlni.

Komjáthy maga ült az elegáns autó kormánykerekénél. Sárga arcán fanatikus tűz avasodott. Csak azt a bérkocsit leste, ahogy ideoda dülöngött gépkocsija előtt. Majdnem elgázolt egy vénasszonyt. Ugy szorította a merev kormánykereket, mintha Birike fehér keblecskáját markolná amugy istenigazában.

A bérkocsi zajtalanul gurult, mint egy koromfekete macska. A vörös autó kitaróan suhant utána, mint egy vörös sárkány. Az égen láthatatlan dróton acélkék lampion csüngött: a hold.

Már félóra óta folyt a nagy hajlódadás a metropolis forgalmas utain.

A kocsi egy alacsony, lapuló ház előtt megállt. A vörös autó a sarkon stopolt. Kattogott, prüsszökölt, mintha a vágytól menten felakarna robbanni és tüzes parittyaként az égbe röpülni...

4.

A kis művésznő fürgén kiugrott a kocsiból. A sarki lámpás idevetődő fénye megvilágította, amint Birike térdein felszökött a szoknya a rózsaszín harisnyakötő fölé és kifehérett egy cepp bugyi. Minő bájos egy tizennégyéves, intelligens kislány husát átszorító harisnyakötő és fehér batisztbugyi! Isteneknek való látvány, mert férfi aligha bírja ki. Férfiben ilyenkor már úgy feszül a kíváncsi, mint egy tulfutott kazánban a kitörni akarás. Az ilyen situációkból támadnak azután a kazánrobbanások, vagy ahogy az újságok ilyenközzük, a „liliomtiprás”-ok!

Apja oldalán haladva, besietett Birike a házba. A kapu becsukódott mögöttük. Komjáthy Géza ajkára mélyesztette ragadozó fogait. Pedig másziba akarta mélyeszteni. Friss lányhusba, fiatal szűz testbe. A milliomos tehetetlen indulatnyilvánulásokban csapkodta ökleivel a bőrpárnát, amelyen ült.

Birni, birni Birikét, Birikét — mint-ha ezt kattogta volna egyfolytában a gép motorja...

Azán karcsun kinyult az autó teste és cikázó, vörös törként hasított az éj bársonyába.

5.

Birike fáradtan, fájo lábacskaikkal forgolódott széles ágyában. Még folyvást a füleiben zugott az orkánszerű taps, amelyhez már úgy hozzászokott, hogy álmaiban is egyre hallotta.

Egy kis ideig belebámult csillogó szemeivel a rejtélyes sötétbe, azután mosolyogva elszundikált. Plasztikus vonalú teste boldogan elnyult a könnyű paplan alatti és csakhamar már nem tudott semmiről Birike Arról se, hogy egy gazdag kéjenc öröngve rohan fel és alá villájának egyik termében és folyton rája gondol. Álmaik vídám gyermekjátékok töltötték be, nem pedig ocsmány, buja férfi-figurák...

6.

Birike apja egy kissé még lement a sarki kávéházba szórakozni, amely abból állt, hogy piszkos, harminckét kártyalapon eljátszotta szegény Birike egész aznapi keresetét. Emiatt azután végtelenül elkeseredett a drágálatos apa. Egyetlen gondolata az volt, hogyan juthatna sok pénzhez. — Mert nagyon kellett neki a pénz nőkre, kártyára, alkoholra, nikotinra és egyéb ilyen hasznos élet-szükségletekhez.

Kissé öntelten bámulta a kávéház ablakán kiragasztott Birike-plakátot. Mégis csak az ő vére, az ő gyermeke! Figyelmesen nézegette a méregzölddel odakanyarított Birike aláírást. Hm. Igen, igen! Persze, hogy szép lány az ő Birikéje. Elgondolkodva simogatta kiborotvált állát. Nagy szerencsét fog csinálni az ő lánya! Persze, hogy! Hm, hm! Ennél a megállapításnál furcsa utógondolatai támadtak, amik sehogy sem illettek egy jellemes apához. Idegesen meglazította gégéjén a fekete selyemsálat. Mintha valami fojtogatta volna.

Hazatámolygott. Az égen lógott a hold, mint egy vöröses, rothadt narancs. Fél, hogy rája hull.

7.

A Komjáthy-villának egyik ablaka volt csak kivilágítva. Kom-

játhy Géza a terem egyik sarkából a másikba rohant.

— Pénzzel mindent el lehet érni! — mormogta. — Birikét is! Utóvégre is csak egy artistának a gyermeke. Előbb-utóbb ugys be kell, hogy adja a derekát. És én fogom először gyermektestét karjaimba zárni, én, csak én, kerüljön bármibe!

Veszedelemes kijelentés ez a „kerüljön bármibe!” Ha egy dussz gazdag kéjenc ezt a varázsigét ki-mondja, akkor az az illető tisztességes leány halálitét!

A sok gondolkodástól azután alaposan belefájdult Komjáthy feje. Fáradtan hanyatlott egy kényelmes bőrkarosszékre.

El kell, hogy menjek Dr. Beldihez, olyan letörtnek, degeneráltak érzem magamat, — motyogta.

Nem is sejtette, hogy mennyire kezére fog játszani a véletlen.

8.

Másnap kora reggel egy hivatalos közeg zaklatta fel Biri apját mély álmából. Az artista felkönyökölt ágyában és szőrös ökleivel kidörzsölte szemét.

— Mi az? — morogta és alsónadrágban lödörgött az ajtóhoz.

— Nyisson ki! A rendőrorvos megbízásából! — hallatszott ki-vülről.

Az artista ijedten nyitott. Egy jóképű fiatalember tolakodott be és egy fehér cédulát lobogtatott a férfi szeme előtt és kíváncsian nézte.

— Maga a Birike édesapja? A valódi, az eredeti édesapja? Na el se hinném, ha nem maga mondaná! El nem hinném semennyire! Na de gratulálok!

Az artista bosszusan ismerte fel a fiatalemberben azt az egyént, aki tegnap éjjel elnyerte tőle Biri keresetét a kártyán.

— Ki maga és mit akar ezzel a fehér cafattal?

A fiatalember pozitúrába vágta magát és gunyosan fintorította el az arcát.

— Dr. Beldi asszisztense vagyok! És ez a fehér cédula, vagy ahogy ön mondani méltóztatott, cafat, felhívás Birike kisasszonyt illetőleg, akinek ezentul minden héten kétszer, szerdán és szombaton el kell mennie orvosi vizsgálatra!

Az artista elsápadt a dühtől.

— A lányom még ártatlan. Mit akarnak gyerekekkel? Okosabb dolguk nincs maguknak, mint mit sem sejtő lányokban eltörölni a szeméremérzetet!

Ah, Birike tehát egy mit sem sejtő! Bravó, ezzel kevés nő dicsekedhetik manapság! Na és mondja csak uram, a szeméremérzetéből kifolyólag hordja Birike kisasszony minden este azt a huszsinű, nagyon is testhez álló trikót?

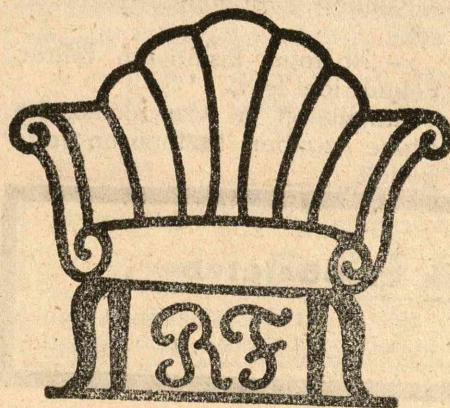
— Uram! — hördült fel az artista. — Biri ne ócsárolja. Nem tudja ő, hogy ezzel rosszat tesz, hogy ezért tapsolnak neki és hogy ezért kedvelik. Számára ez épp oly játék, mint más kislányoknak a főzőcske!

— De még mennyire főzőcske! Engem már egészen megfőzőcskézett a kis művésznő! — röhögte a fiatalember és magában még kéjelegve hozzáfűzte: azon a vizsgálaton, amelyen Birikének le kell meztelenre vetkezni, én is jelen leszek, mint Dr. Beldi asszisztense.

— Nem viszem el Birikét a vizsgálatra! — jelentette ki ellenfele.

— Kényszeríteni fogjuk, — dörzsölte vigan kezét a fiatalember.

— Na, még csak az hiányzana, hogy az artistanők szabadon gra-szálhassanak és megfertőzzék az egész világot.

Elsőrendű kárpitos és díszítő műterem, valamint tapétázást is elvállal

**REICHARDT
FERENC**

TIMISOARA, IV.

Bul. Carol I. (Hunyadi ut) No. 3b

Az artista ráemelte öklét az asszisztensre, aki ügyesen kiugrott az ajtón és elsieltet.

9.

Az artista sokáig nézte a fehér cédulát. Birikéjét is meg akarják bélyegezni a gazok. Sokáig hánytavetette a dolgot, végre elhatározta, hogy felébreszti a kislányát és megmagyarázza neki valahogy az egészet.

Belépett a mellékszobába. Birike még aludt. Odalépett az ágyhoz, kissé felemelte a takarót a kis alvóról és gyöngéden megcsiklandozta puhán pihés hónalját. Birike mosolyogva nyitotta ki fekete szeméit.

— Te vagy az, papa!

— Igen. Fontos közleni valóim vannak.

— Csak ki vele! — szólt tettegett komolysággal a kis, aranyos huncut.

— Volt ma itt egy fiatalember.

— Na és?

— Na és hozott egy fehér cédulát. Izé... másként kellene ezt neked megmagyaráznom. Várj csak!

— Várok! — szólt Birike, de már is kíváncsian felült az ágyában. Az apja tévovázott. Erre a kis művésznő megmarkolta két apró öklével a kabátját és kegyetlenül cibálni kezdte a nagy darab férfit.

— Mondd már?

— Hát... tizenégy éves vagy!

— Annyi!

— És a fővárosban minden artistanőnek tizenégy éves korától kezdve orvoshoz kell menni hetenként kétszer.

Biri bámulva nézett apjára.

— Miért? Semmi bajom nincs.

— Tudom! De muszáj!

— És csak az artistanőknek?

— Csak. Az urinőknek nem.

Biri keserűen elhuzta száját.

— Rossz az, ha táncolok?

Az artista megsimogatta lánya okos kis fejét.

— A kenyerünk ez! És a kenyér nem rossz. A többi lányok sokkalta rosszabbak, mint ti. De

azoknak gazdag apjuk van, mert azok u. n. urilányok.

Biri busan nézett maga elé.

— Tizenegy órákor elmegyünk Dr. Beldihez!

10.

Az uccán egyre kérdezgette Birike az apját.

— Mit fog velem csinálni az orvos?

Az artista elvörösödött:

— Légy okos és bátor, Birike!

Már nem vagy gyerek!

— Nem vagyok? Hát... jó...

Biri most tudta csak meg, hogy ő már nem gyerek.

Dr. Beldi rendelőjében már sok nő üldögélt. Trágár vicceket mesélgettek egymásnak és pikáns kalandokat. Kis Birike egészen elbujt apja mellett és nagy, figyelő szemekkel leste a nőket. Mindez a sok szemét, amit itt hallott, rá-rakódott fogékony kis biborszívére.

Birikének ép akkor kellett be menni a rendelőbe, amikor Komjáthy Géza lépett be a váróterembe. Még látta a remegő testet, a félénk, könnyes szemeket, azután becsukódott a rendelőszoba ajtaja.

11.

Dr. Beldi mélyen megrendült, amikor maga előtt látta a szepegő, könnyező gyermeket.

— Mit akarsz nálam, kislányom.

— El kell jönni minden héten kétszer, — zokogott fel Birike.

Az orvos szívébe markolt valami jóságos kéz.

— És én nem vagyok... ro... o... osz, amiért táncolok.

Vonaglott az egész lánytest.

— De ki mondta, hogy rossz vagy? Légy okos. Senki sem bánt itt téged! Az orvos előtt nem kell szégyenkezned. Ezt a fiatalembert meg kiküldöm addig.

Kiküldte a dühöngő asszisztensét.

— No most kislányom, bátran. Feküdj ide fel!

Rámutatott a vizsgálóasztalra. Birike azonban ösztönösen vonakodott.

— Szégyelem magam! — szólt dacosan.

Az orvos meglepetten nézte.

— Es mondd, a szinpadon, ha nincs rajtad semmi más, mint egy csöpp ruha, akkor nem szégyenled magad.

— Valami van rajtam mégis! És én, ha táncolok, nem törődök mással! — védekezett komoly arcú a kis művésznő.

Az orvos elgondolkozott. Mit csináljon ezzel a csöppséggel. Bűn lenne őt arra az asztalra kényszeríteni. Határozott. Leült az íróasztala elé és kitöltött egy ívet, amelyben kijelentette, hogy Birikét megvizsgálta és ártatlannak találta.

— Nesze, Birike, és mondd apádnak, hogy jöjjön el minden szerdán és szombaton egy ilyen céduláért. Addig nem zaklatlak, amíg látom, hogy ilyen vagy. Na szervusz Birikém.

Birike hálálkodva akarta megszoritani a derék férfi kezét, de az hevesen visszahúzta.

— Mi, orvosok nem igen szoktunk kezet fogni valakivel és ilyenkor, ha munkában vagyunk pláné, nem.

Amikor a kislány ki akart lépni a rendelő ajtaján, tettegett felindulással rontott be Komjáthy.

12.

— Beszéltem ennek a kislánynak az apjával és nem engedem, hogy megvizsgálja, hogy izé... elvegyed a... hogyis mondjam... a szemérmét... öregem... kerüljön bármibe, nem kimélek fá...

— Ne izgulj! — vágta vissza hidegen és gyanakodva az orvos. — Mit fogod úgy pártját ennek a gyermeknek, akit a világ minden kincséért sem vizsgáltam volna meg. Te! Ha nem ismernélek, ha... de ha ezzel a lánnyal szándékaid vannak, vétkezel!

Komjáthy szélesen nevetett:

— Csak nem tételezed fel rólam! — szólt joviálisan.

Birike a halkan folytatott beszédéből nem értett meg semmit, akár-hogy figyelt is.

Lent Komjáthy autójába, a vörös autóba tessékelt apját és lányát. Diadalmasan mosolygott. Az orvos komoran nézett le az emeleti ablakról.

Legszebb divatcipők

Bőripari Munkások cipőüzletében,

34

Munkás-Orthon

(Parkszana:órium mellett) Tiszta, készültnek. Pontos munkát

13.

— Várj kicsit itt rám, beszédem van az igazgató urral, — szolt lázasan az artista, aki kezdte érteni a joviális urat és lánya érdekében vélt cselekedni, amikor kipuhatólja ennek a gazdag embernek terveit.

Biri meglepetten ült le a fogadóterem foteljébe. A két férfi eltűnt Komjáthy dolgozószobájába. Birike forgatni kezdte a képeslapokat és nem is sejtette, hogy ezalatt teste a tét, amiért odaát a mellékszobában tárgyalnak.

Komjáthy csakhamar meggyőzte a könnyelmű artistát arról, hogy ezzel csak jót tesz a lányának, ha átengedi neki. Egy nagy összeget állított ki Birike nevére és letétbe helyezte bankjába, az artistának meg készpénzt adott.

— Mikor? — kérde jelentőségteljesen.

— Most! — szolt Komjáthy és a divánra nézett. Ezen fog vergődni a Birike.

14.

Az artista átszolt Birinek:

— Lépj be ide, gyermekem, a nagyságos asszony meg akar ismerni közelebből is!

Ő kilépett és gyorsan, feltűnő sietséggel tuszkolta be gyermekét. Hallotta még, hogy fordul egy kulcs, azután lerohant és a ház előtt sétálgatni kezdett. Nem voltak lelkiismeretfurdalásai. Erősen hitte, hogy Birike csak hálás lesz neki.

15.

Birike meglepetten nézett a vigyorgó Komjáthyra.

— Hol a nagyságos asszony?

— Én volnék! — jelentette ki a kéjenc és durván átfogta Birikét. Leszorította Birikét a divánra, letépte testéről a bluzt. Birike kétségbeesetten ordított. De a cselédségnek kimenője volt.

— Ordits, ahogy tudsz, fejleszted ezáltal a tüdődet, — lihegte a gonosz és beleharapott a kislány vállába. Birike rugdalózott.

— Kificamitod még lábacskádat!

A bugyi lehasadt, mint csokoládéról a staniol. Komjáthy hátul átmarkolta a kislány derekát és magához préselte...

Es Biborszivü Birike sorsa, az összes asszonyok sorsa, beteljesült.

*

Es szerdán meg szombaton szorgalmasan eljár Dr. Beldihez.

IZGATÓ CSÓKJÁTÉK

— Lapunk részére írta: HERCZEG ZOLTÁN —

I.

A ruha foszlányokban került le a nő testéről. Annie mámorban ereszkedett hátra. A selyem kombiné izekre foszlott, alig takarta a remek asszonytestet egy csöp nadrag...

— Géza... hadj... ne... — fuldokolt az asszony s ernyedten hullott az ágyra. Magára vonta a paplant és behunyta szemét.

Géza idegesen hajolt föléje. Le-csuszta a paplant s csókolni kezdte a meztelen melleket, melyek keményre feszültek az ölelés alatt... Lázás mámor csapott a szemébe.

Apró, harapó csókokkal illette a testét.

— Édes... Annie...

Az asszonyt elragadta egy kéjes indulat. Kilépett az ágyból s a tükör elé állt. Leengedte feszes combjairól a bugyit s végigsimította kemény combjait.

Gézához lépett és mélyen beleharapott a mellébe. Ajka vörös lett a vértől s egy csöp vér hófehér testére hullott.

Izgató csókjáték keletkezett!

Géza erős karja leszorította az asszony vergődő testét, mely kéjesen vonaglott az ágyon.

Simogatta a puha, finom vállait, majd ütlegelni kezdte.

Kéjesen ütötték egymást és birkoztak... Egymásnak feszült a testük, surlódott a combjuk és a nő szemébe láng gyult, nehezen pihegett piros ajkaival...

A szép érett test bebújt a párna mögé... Gömbölyü lábait széttárta:

— Géza...

II.

Egy óra mulva újra fel voltak öltözve.

A nő selyem kimonóban állt és a mellét puderozta...

Géza végigsimította haját...

Annie lehajolt és megigazította a harisnyáját, a kötőt. Végighuzta apró kezét feszes testének vonalain.

Még kéjes bágyadság vonaglott tagjaiban és melle átpihegett a finom ingén... Leült.

Egymásra vetette combjait, teste megremegett s a kis nagrág alatt összefeszítette fehér, kemény combjait.

Géza felállt.

Hevesen átölelte uj vággyal és akarással.

Annie beleborzongott. Párnás karjaival kéjesen hnzta magához a férfi kemény testét...

III.

Es... újra kezdődött az izgató csókjáték.

„COVAY” Timișoara, II., Háromkir.-u. 7
mérték után készít férfifehérműt
garancia mellett.
Hozott anyagot is vállal. 38.

Stary Sándor

Uri és női cipész Gyárvaros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely fagonban a legkényesebb igényeknek megfelelően. Polgári árak. Javítások soron kívül. 40

Kubitz Frigyes
kárpitos- és díszítőműhelye
Gyárvaros, Három király u. 18 sz.
alatt. 43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, valamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

A divatférfiak sokat adnak a divatos ruhákra!

27

S Z I T K A Y

Timișoara, Belváros,
Jenőherceg-uca 18. sz.

alkalmat nyújt mindenkinek, hogy ruhái kifogástalan szabásban és minőségben készüljenek. — Eredeti angol szövegek nagy választékban, olcsó, raktári árakon.

A kis fiu és a szobalány

Írta: „Orest”

— Eredeti kézirat —

Legujabb munkatársunk rendkívül nivós novellája, amelyben egy szűz fiu elbukását vázolja mesteri tollal. — „Orest” név alatt Erdély egyik legjobb erotikus írója rejtőzik.

1.

... Kedves kis fiu volt, okos és szép, vig és pajkos, karcsu, kemény lépésű gyerek; még nem egészen tizenhárom éves, s nagy, dió szemei örökké élénkek, kutatók, kíváncsiak. sőt: tulságosan, kíváncsiak. A kíváncsisága miatt egyszer megjárta szegény: valami éles kő ütődött a lelkéhez s ettől fogva szomorú kis fiu lett, és komoly és egy kicsit karikásszemű kis fiu. Mint a piros meggy, mikor megüti a pirosságát a jég.

Ugy történt, hogy egyszer a mamája kézenfogta, a rendőrségre ment vele, ahol a közetközöket hallotta:

— Igaz, hogy ön megvette a szakácsnőjét?

— Igaz — mondta a mamája. — Sajnálom, hogy ilyen ostobaságokra ragadtattam magam, azonban nem tehetek róla... feleség vagyok, anya vagyok s azt hiszem, ezt a jogom a törvény is respektálni fogja.

— Hogy történt a dolog?

— A dolog? Oh... a kisfiam itt van... Talán nem is kellene... De lássa kapitány ur, az esetet még ez is súlyosbítja... Az én drága uracskám megköveteli tőlem, hogy a kisfiamat mindenhol magammal vigyem, hogy örködjön felettem és ennek dacára...

— Tessék elmondani, hogy történt?

— Ugy kérem, hogy tegnap hazajöttem valahonnan és ahogy benyitok, látom, hogy a szakácsnő az uram ölében ül, és öleli az uramat és... mit mondjak még egyebet? Fájt, nagyon fájt... és bizony nem tudom mit vágtam a fejéhez. Nem emlékszem rá.

A kis fiúnak itt, ennél a szónál, szépen megállt az esze, nem hallott többet semmit, nem érdekelte tovább semmi, csak az: hogy fájlhatott a mamájának, mikor a szakácsnő a papája ölében ült s mire hazaértek, a kíváncsiság már halálosan gyötörte, éjjel nem aludt miatta, a kíváncsiság az álmái közé furakodott, lázas volt éjjel s más-

nap, mikor se a mamája, sem a papája nem volt otthon, elhatározta, hogy kipróbálja a mamája fájdalmát. Beült a papája karos-székebe, szépen hátradőlt a széken s a szobalányért csezengett. Szakácsné nem volt, azt elzavarta a mamája... de az mindegy?

— Mi tetszik? — kérdezte a szobalány.

— Kérem — mondta a kis fiu komolyan — legyen szíves üljön az ölembe. Se a papa nincs otthon, se a mama, legyen szíves kérem, üljön az ölembe.

A szobalány elpirult egy kicsit, elmosolygott és egy kicsit nagyot ütött a szíve fehér bluzára. Ezt mondta:

— Hát ezért hivatott? Ó, maga csunya kis fiu.

A szép kis fiut nézte, végigmogatta szemeivel a bársnyos nézését, a bársnyos száját, a nyálas, fényes, fiatal száját és a szemében egy apró lángocska gyúlt ki, és még kérte magát egy kicsit, de már várta, hogy hívja a fiu. Ő sem volt sokkal nagyobb nála, de sokkal rosszabb, nem egészen rossz, csak rosszabb gyerek, lány és nyilóbb gyerek, kippattantabb tavasz... még szégyenlős egy kicsit, de várta, hogy hívja a fiu.

— Na, miért nem jön egy kicsit az ölembe?

— Az ölébe? Magának? Hiszen maga olyan kis fiu még.

— Az nem baj — mondta a kis fiu és akkor még olyan volt szegény, mint a tavaszi fűvön nyújtózó kis kecske... gyerek volt, csak azután lett karikásszemű kis fiu, a kő csak azután ütődött a szívéhez.

Mert makacs volt és megismételte a számár kis szája:

— Nagyon szépen kérem, jöjjön hát egy kicsit az ölembe.

Lágy, kicsit sirós volt a hangja, a nézésében könnyörgés vibrált és a lány közelebb lépett hozzá.

— Igazán akarja?

— Igazán.

A lány szétnézett, aztán bele-

vájta a szemét a fiu szemébe és gyorsan átszorította a nyakát, kicsit a gyerek szájába harapott, teleszívta a vérét a szűzességével... a bőrén meleg pára verődött ki csók közben és meleg illat, ami belefuródott a gyerek orrába.

— Várjon — mondta — a ruhám így összegyűrődik.

Előbb a kötenyét vetette le, aztán... a következő pillanatban a kis fiu elsápadt, rémületre görbültek az ujjai, a feje hátrarogyan a széken... a szemei a lány húsába vésődtek, a vonalak és formák zürzavarába, a fehérségek titokzatos hajlásába, a selymek remegésébe, a színek riasztó változatába... ilyent még sohasem látott: olyant, amikor s ahogy az ölébe ült a lány... megijedt, nem tudta, mit akarnak vele: a combja körül egyszer csak meleg ujjak vibráltak át a testen és vitték szegényt, a puhaságok és színek, forróságok közt. Egyszerre megvonnaglott, nagy, selymes szempillái megremegtek, és egy végzetes pillanatban, ájultan lezárultak a szemei s a finom karikák felrajzolódtak a szemei alá...

S mikor a mamája hazajött, már nem mondta el neki, hogy megpróbálta a fájdalmát s nem mondta, hogy az a fájdalom nem fájdalom, hogy nem fájdalom az, hanem más valami, rémitően kinos és rémitően édes valami, már nem mondta el, mert már érezte, hogy titka van az embernek s mikor az anyja kérdezte, hogy miért hull a köny a szeméből, azt sem tudta megmondani, csak érezte, hogy fojtogatják a könnyek... úgy érezte, mintha agyonfojtának a szívét és kiment a szobából... a szobalányhoz ment és ránézett a szobalányra, hosszan nézte és felé vitte a szíve, felé égette, felé húzta valami állati szép melegség s forró feje a lány mellére bukott, a itkos és forró halmok közé bukott a feje és a meleg könnyei átszűrődtek a könnyű ruhán.

Sírt, mintha elvesztett volna valamit...

A lány csak a fejét szorította és nézte és a haja illatát szívtta.

Egy-, két-, három- és négylámpás **Rádió-készülékek** erős és tiszta hanggal, **rendkívül olcsón** szereshetők be lapunk szerkesztősége révén.

SÖTÉTSÉG

— Eredeti kézirat —

Sanyi csak olyan fiu volt, mint a többi, mint mindegyik a tizéves kortól a tizenkettőig. Délután négy órákor, mikor az iskolának vége volt, szép sorban indult haza a többiekkel egészen az első uccasárokig, ameddig a tanító bácsi látta őket, azután lökdösődött, hajigálódzott, verekedett egy keveset, majd nekiiramodott az egyik melékuccának.

Csakhamar elhagyta a többieket és egyedül maradván kifujta magát és lassan, minden sarkon megállva, indult hazafelé. Megállt, bémésködött, ha egy ló elcsuszott az aszfalton, vagy ha egy siheder peckesen vágatott végig egy biciklin, nem is fogva kezével a kormányt. Közben persze látott, se hallott, nekiütődött az embereknek, akik bosszusan lökték félre az utból, de ezt nem vette észre, csak ödöngött tovább.

Figyelmét hirtelen egy különös dolog kötötte le. Az egyik kapuban jól öltözött férfi állt, mintha várakozna valakire. Közben cigarettát vett elő és rágyújtott — de Sanyi megfigyelte, hogy ideges, keze remeg és állandóan a szemközti házra tér vissza, mintegy lopva, a tekintete. Az a tekintet pedig zavaros volt, csillogó, bujkáló.

— Vajjon mit nézhet — gondolta Sanyi, és megállva, szintén átbémésködött a szomszéd házra.

A szemben lévő háznak tárva nyitva volt az egyik elsőemeleti ablaka és a párkányon egy kurta szoknyás lány állt — valószínűleg egy szobalány. Karjával belefogódzkodott az ablak keresztfájába és egy törlővel gyorsan dolgozott és amint ide-oda hajolt, minden egyes fordulatnál libbent egyet kurta szoknyája és kivillant valami halvány rózsaszínűség: a fehérneműje.

Sanyi megállt és fölbámult. Persze, hogy ez érdekes. Milyen ügyesen, biztosan áll ott az ablakban, minden pillanatban leeshetik az a lány. Egy félreértés, egy szédülés: és vége...

Biztosan ezt nézi az a férfi is és talán azért olyan izgatott, mert félti. Ránézett. A férfi észrevette,

hogy a gyerek nézi, gyorsan lekapta tekintetét az ablaktól és láthatólag bosszankodott, hogy az a gyerek ott megállt. Még egy pár-szor fölpislogott, egészen kivörösödve, a lányra, azután látva, hogy a gyerek nem tágit mellőle, lassan, vissza-vissza pislogva, tovább indult.

Sanyi hol utána nézett, hol vissza, az ablakra és gondolkozni kezdett. Valamivel nem volt tisztában, valamit nem értett. Hirtelen magam sem tudta mi az, amit megállapított, csak amikor lassan elindult és elmarad a ház, az ablak, az ablakban álló lány, akkor derengett előtte a homályos megállapítás:

— Miért szégyelte az a férfi, hogy valaki meglátja, hogy odanéz és amikor látta, hogy én figyelem, miért ment el rögtön... és egyáltalán miért nézett oda olyan lopva... olyan bujkálva... Azt szégyelte talán, hogy ő, a felnőtt ember ilyen kicsiséggel törődik...? Hiszen az nem is volt kicsiség... ha le talál esni: meghal... az biztos...

Ezen nagyon sokáig gondolkozott, és mikor hazaért, mintha nem is hallotta volna a sok szidást, amit kapott, hogy hol csavarogta el az időt, gépiesen lódult oda a könyv mellé, ahova lökték, hogy tanuljon.

Ott ült a könyv mellett, rábámult a betűkkel hemzsegő oldalakra, lapozgatott benne gépiesen, de nem tanult. Egyre csak gondolkozott, amíg belefáradt Valami sötétséget érzett maga előtt, amivel hiába akart, nem birt megbirkózni.

Valamilyen sötétség volt előtte, bizonytalanság, árnyékok, amelyek megindultak, mozogtak ugyan, de még nem válltak ki, nem bontakoztak ki abból a misztikus ködből, mely őket körülvette.

Abbahagyta hát a töprengést és lázas dühvel látott neki a vers tanulásnak, különös örömmel, hogy ezt már érti, fölfogja, uralja. Fölengedett a lelkére nehezült köd és most már előtte minden olyan világos, olyan tiszta volt.

Györy Endre.

Hervadt szerelem

— Eredeti kézirat —

Tavaszi volt. A földhátan szeretkezni kezdtek újra az élet jóbolond, vig, kéjes gyerekei. A meleg illat gőzölögve illant tova.

Az uccán fiatal szerelmesek siettek. Boldogan bujtak össze egymámorosodva saját fiatalságuktól.

Adél kinézett az ablakon. Hervadt volt már. Nagy, keserű ráncok ugráltak a szeme alatt. Nézte a fiatalokat s követte őket a szemével. Elképzelte a meztelentestű szűzlány fájó kéjét, buja, elhaló vergődéseit s a tavaszlegények, kemény fiumelleit.

Éppen egy pár ment el az ablak alatt. Nevettek. Szemükben égett, tűzelt a boldog fiatalság. Egymáshoz dültek s ott, ahogy a tavaszi szürkület lassan leereszkedett, a fiu mohó, remegő szájjal megcsókolta a lány melleit, a finom, átlátszó selyembluz alatt. Aztán nevetve mentek tovább.

Talán tovább csókolódzni.

Az asszony arcán gunyos, szatir vonás huzódott keresztül.

Alkonyodott.

A nap bágyadt fényben hullott ezer vak ötvözelben a gőzölögő, párzó, könnyelmű földtekére.

Adél a napba nézett, mely oly hervadt és álmos lett, mint az ő élete s lassá mondta maga elé: Vége.

L. L.

A RÓKA

A legjobb képes heti éleláp. Ára 10 Lei.

— Mindenütt kapható. —

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly szép arcöd?

— A Madonna krém-től?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi Madonna gyógyszertárban, szemben a Műhely virágüzlettel.

ÉVEK MULVA

Eredeti kézirat. Írta: **Győry Endre**

Kornél meglepetten és fürkészve nézett az előtte álló elegáns férfire, azután megrázta a feléje nyújtott kezét és őszinte örömmel kiáltott fel:

— Te vagy az, Jancsi?

A régi, jó cimborák összelelkeztek, ott a nyílt uccán. Igaz, már erős félhomály borult a városra, egy páran mégis csodálkozva nézték őket.

A két jóbarát azonban nem zavartatta magát, teljesen lefoglalta őket a viszontlátás öröme. Nem győzött eleget kérdezősködni:

— Hogy vagy, mit csinálsz, hol vagy és főleg, hogy kerültél erre mifelénk?

— A hatórai vonattal érkeztem öregem és gondoltam, körülnézek egy kicsit a városban. Különben nagyszerű, hogy találkoztunk, éppen szükségem volt valakire, egy kis ügyem akadt ugyanis az uton, amit azonban nem tudok egyedül elintézni. Nagyon érdekes kis história. De csak nem beszélgetünk itt az uccán, gyertünk be egy pohár sörre pajtás.

Kornél elővette az óráját, megnézte és habozni látszott.

— Ugyan mit gondolkozol, gyere

— szólt Jancsi és karonfogta — vagy azóta ennyire megszolidultál?

— Nem, nem, de... — szabadkozott Kornél.

— Semmi de...

Csakhamar vigan iddogáltak a kis vendéglő egyik asztalánál. Jancsinak kitünő kedve volt és nem győzte hangsúlyozni mennyire örült a találkozásnak. A régi barátság révén is, de meg hogy segítségére lesz abban a bizonyos ügyben, amelyhez okvetlen szüksége van egy segítőtársra.

Közben telt az idő. Kornél egyre türelmetlenebb lett, már nem is nagyon figyelt bőbeszédű barátjára, egyre az órát nézegette, azután hirtelen megszólalt:

— De Jancsikám most már szaporán mond, miben lehetek szolgálatodra?

— Hát persze, még el sem mondtam. Hát tudod pajtás, délből indultam el hazulról. A vonaton természetesen, hisz emlékszel ugye, a régebbi időkre, akkor is így csináltuk, első dolgom volt, hogy szemlét tartsak a kocsikban — a nők felett. Az egyik fülkében fel is fedeztem két egyedül utazó leányt, tizennyolc-huszévesek lehettek, szépek és csinosak, „strammok...” Tudod régebb-

ről, én nem sokat szoktam teketóriázni. Letelepedtem melléjük, beszédbe elegyedtem velük. Persze hamarosan kiválasztottam közülük az egyiket, a szőkébiket. Elmesélte, ők is idejönnek, valami barátnőjükhöz, de nem tudják, hol lakik, holnap járnak majd utána, ma éjjel szállodában lesznek kénytelenek megszállni... Szörnyen elkezdtem neki udvarolni, később kimentem vele a folyosóra... egyre beszéltem neki és amint sötétedett, mind közelebb húzódtam hozzá. Pompás egy lány, mondhatom. Arról meg vagyok győződve, hogy nem ártatlan, de még kezdő, forróvérű és könnyen hevülő. Egyárszor óvatosan megsimogattam, elpirult, azután kipirult, egészen beléremeggett... mondhatom, pompás egy kislány...

Kornél türelmetlenül dobolt ujjával az asztalon, de Jancsi nem vett észre semmit. Nagy hévvel mesélte tovább az esetet:

— Szó szóra került, megmondta, melyik szállodába mennek és megengedte, hogy vacsora után meglátogassam... természetesen ő a barátnőjével együtt lesz, azonban arra vonatkozólag is tett célzásokat, hogy ha esetleg valami barátom van itt, akivel együtt jönnek fel és aki magára vállalná barátnője szórakoztatását, abban az esetben mi ketten... sokkal zavartalanabban érezhetnénk magunkat, sőt... szóval egy ennivalóan drága kis nő és megértheted, miért örvendtem meg neked olyan nagyon. Mert mondhatom, igen nagy dilemmában voltam, hogy szerezzek egy pár óra alatt ebben az idegen városban egy jó barátot? De ez tényleg pompás megoldás és egyuttal a sors különös játéka, hogy éppen téged hozott utamba, aki egyetemista koromban is hű szoknyavadász társam voltál. Igaz, a barátnő kissé molett, de csinos, tüzes, barna, de ugyanolyan zsáner, mint az enyém. Szóval csapj fel, pajtás, a lehető legkellemesebb estére van kislátásunk.

Egy hajításra leitta maradék sörét és folytatta:

— Na velem tartasz ugye?... Mit, még gondolkozol? Hát mi van veled? Ej, ej, látszik, elkerültél mellőlem... olyan savanyu arcot vágasz és olyan fáradtnak nézel ki, öregem, te egészen elagglegényesedtél... de

föl a fejfel... ugye velem tartasz?

Kornél lehajtotta a fejét nagy busan, aztán hirtelen fölriadt, megnézte az óráját, sóhajtott egyet, és felemelkedett.

Pár percig mozdulatlanul állt, aztán mosolyogni igyekezve, barátja felé nyújtotta kezét.

— Na szervusz pajtás... nem, nem megyek, nem mehetek... én ugyanis... megyek haza, vár a feleségem...

„Schwaszta”

cipők

42

elsőrendűek és tartósak

II., Csáky utca 8. · Bejárat Deza u.

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky gramofon-szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

Sánta István

uri és női cipész

Gyárváros, Bárány-uca 21. sz.

készít elegáns férfi és női cipőket mérték után.

40

Javításjokat soron kívül elintézt

Fassbinder Lajos

Uriszabó,

43

Temesvár, II. Három király u. 4 szám,

készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően. Postamunkákat is vállal! Szolid árak!

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

GYÖNYÖR-VÁROS

BERLINI-ERKOLCSREGÉNY.

IRTA: FÁBIÁN SÁNDOR
(Eredeti kézirat. — Minden utánnomlás tilos.)

18.

János belekarolt Rudiba és elindultak a berlini éjbe. A Maris hálálkodása még a hid tulsó oldalára is áthallatszott.

Felfelé haladva a Friedrich-Strassen, János leadta Rudinak a Maris kis meséjét. Köröttük hatalmas villanyfények ragyogtak, áruspalták tündököltek.

Egy sarkon hatalmas frontu kávéház elé tértek. „Café Stern” volt kiírva vastag, tömör betűkkel és a gyöngébb értelműek kedvéért hatalmas csillagok ékeskedtek minden elképzelhető helyen.

János azonnal ráeszmélt. Ez tehát a híres „Café Stern”. De ide benéznek, bár úgy hallotta, hogy itt az élel csak éjjel után kezdődik.

Bementek. Bár az idő még korai volt, lényeg lehetett valamit sejtteni az ottani forgalomról, mert az asztalok körül kimenőre készen, jó néhány tucat leány ült; sok kalap nélkül. A két elegáns férfi ezekben az órákban meglehetősen feltűnést keltett. A lányok szakértő szemekkel nézegették őket s azután mind csak Jánost nézte. Rudit elintézték.

Volt néhány férfitvendég is, de ezek a koránfekvő állumpok voltak, kik már éjjelkor az ágyban fekszenek és kéjes borzongással gondolnak vissza a hatalmas lumpolásra.

Jánosék leültek. A rendelt feketét azonnal fizetni kellett.

— Bizalmasan megy — szolt János nevetve. — Azután ők is széjjelnéztek. Rudi meglehetősen feszélyezve érezte magát, az egyenruhája nem egyezett a helyiséggel; nem is tudta, szabad volt-e neki ide bemennie ilyen korán. János a karmestert nézte, a híres „Mister Meschugge”-t, ki most teljesen nyugodtan ilta feketéjét és fáradt pillájú szemeivel igazán nem nézett ki annak a bolondul ugráló, hadonászó embernek, akit rövid idő

mulva nevéhez hiven alakítania kell.

Nem érezték jól magukat s már távozni akartak, mikor egy öregedő, de puderezett arcú emberke lépett az asztalukhoz és Rudinak képeslapokat kínálva eladásra.

— Van még egy páholyom, tizenegyor kezdődik, ma nagy forgalom lesz, itt van a Baby Hamburgból.

Rudi megütközve nézett reá.

— Nem értem, mi akar?!

Az emberke reánézett, aztán Jánosra. Megértően intett a kezével.

— Hjah igen, tehát nagy éjjeli előadás, táncmulatság diszkrét meghívott társaság részére, ezennel meghívom az urakat, itt az utolsó páholyjegy, husz márka, tizenegyor kezdődik, a Baby Hamburgból is fellép. Tessék!

Rudi dühös lett és reá akart ripakodni az emberkére, de János elébe vágott.

— Érdemes elmenni!

— Na, hogy érdemes-e? Az csak utólag tűnik ki!

Kissé visszalépett az asztaltól és végignézett Jánoson.

Igen, önnek érdemes még táncolnia is! Tessék a jegy!

János odanyujtotta a kért pénzt. az emberke köszönés nélkül távozott.

— Te János, én azt hiszem, ez az ember egy olyan felhajtó féle volt, tudod

— Tudom! De ide elmegyünk Rudi; ezt megnézzük!

— És ha egy lebujs, egy piszkos hely?

— Annál jobb. De nézzük a jegyet, mi van reá írva?!

Egy egyszerű papirdarab volt, az Alte Jakob-Strasse egy házszámával és az esti óra megjelölése; több semmi.

Egy darabig még ültek s aztán János megnézte az órát, indulást ajánlott.

A régi, meglehetősen rendetlen uccában alig járt egy-két ember.

A megjelölt számú ház előtt ott szivarozott a kis puderes arcú ember és azonnal megismerte őket.

— Oh kérem, az uraknak egy igen-igen diszkrét páholyt tartottam fenn. Tessék utánam jönni, a többi nem táncoló vendégek, a mecénások — és itt halk, száraz nevetést hallatott, — már régebben itt vannak, csak önökre vártam, s most már zárhatunk, illetve nyithatunk. És ismét felnyekergett.

A két fiatalember követte az előtte menőt egy hosszú, szűk folyosón végig, amely az uccára merőlegesen vezetett, innen néhány lépcsőn lemenve egy nagyobb helyiségbe értek, honnan több bejárat vezetett egy még nagyobb terembe. Zaj, lármá és férfinevetés hallatszott ki. Pár zagyva mondatot megértett Rudi és lopva Jánosra sandított.

— A gróf megpukkad, a gróf megpukkad, — nevetett egy leányhang. — Már fel kell gombolnia a nadrágját.

Egy vijjongás követte, tányér tört össze. Zaj, kacagás, csevegés. Szavak reppentek ide-oda, viccek, pikáns szavak hallatszottak...

— Ezt nem felejtsem el önnek, tiszteletes ur, lyukat égetett a selyemharisnyámba!

— Lány, leszállsz-e az asztalokról? — szolt egy zsiros hang.

— Cáncánt akarok táncolni! Huzza vissza az orrát, báró, mert orron rugom!

— Leszállsz az asztalról?

— Nem, ha megveszi azt a kék ruhát, amit ígért, akkor feloldhatja a harisnyakötőmet.

— Olcsóbban adod! Boszorkány, belépsz a süteménybe.

— Hölgyeim, parancsolnak?

— Hölgyek, hahaha! Éljen az örök szüzességük!

János és Rudi összenéztek. A kis öreg balra tért, néhány lépcsőn felmenve egy kis tapétaajtót nyitott ki.

— Tessék uraim, ez egy jobb hely!

János és Rudi beléptek egy kis kabinetbe, amely bordós tapétával volt behuzva s a világítást egy rácson keresztül, a teremből kapta. Egy kis asztal, egy álló pezsgősvödör, két támla nélküli szék, egy háziteles telefon és egy pompás pamlag volt a butorzat.

A rácson keresztül egy nem nagy, de feltűnően izlésesen díszített terembe lehetett látni. Álarcosok, a legdiszesebb kosztümökben,

mind magassarku lakkcipőben tolongtak a teremben s azt azonnal látni lehetett, hogy dacára a sok női jelmeznek, egyetlen nő sem volt ott.

— Remek kis társaság, mondhatom, — jegyezte meg János.

Az ablaktalan szalont két nagy csillár világította meg, melyeknek fényét a falakon alkalmazott ferde tükrök visszadobták, még a mennyezeten is volt egy nagy kristálytükör.

Nemcsak a padlót, de a falakat is vastag, puha, meleg szőnyegek borították, úgy, hogy az ablaktalan szalón egy kipárnázott szekrény benyomását keltette.

— De az előbb lánykacajt halottam! — jegyezte meg Rudi

— Az a mellékterembe lehetett. Ez itt zártkörű férfitársaság.

Rudi nem szólt semmit. Elgondolkodva ült az egyik széken és ajka körül valami kesernyés mosollyal nézte az egyre változó, tarka képet, forrott, rengett a bosszorkánykatlan.

A teremben zene csendült fel, a párok kiformalódtak. Nem volt a táncolók között egyetlen rossz alaku, ferdelábu egyén se. Inkább lehetett csupa atlétákra gondolni, mint beteges hajlamu emberek társaságára.

Jánosnak feltűnt egy barnafürtű, angol lánynak öltözött egyén, kit kézzől-kézre vettek s ki tényleg meglepően nőies mozdulatokkal tökéletesen táncolt. Már figyelmeztetni akarta Rudit is, mikor berregni kezdett a háziteles. János azonnal felvette a gyöngyházhallgatót és feszült arccal leste a szavakat.

— Uraim nem parancsolnak valamit fogyasztani, vagy talán más egyebet? — hangzott a kérdés, volt benne valami lappangó felhívás, elbujtatott biztatás.

— Küldjön egy üveg pezsgőt, — felelte közönyösen János és hidegvérűen visszaakasztotta a kagylót.

Pár perc múlva egy öreg, kiélt arcú pincér fel sem nézve, betette a kívánt italt a vödörbe és az asztalkára két villogó poharat tett.

János töltött és megkínálta Rudit, ki csökönyösen hallgatott. Az arca gondolkodó lett, homloka ráncbaszökkent, ajka busan leko-

nyult, szemei tompán elrévedeztek a bibortapéta arany arabeszkjein. A rácson beözönlő fény átötlötte vergődő, beteg én-jét...

Ahogy János ismét kinézett, látta, hogy több ráccsal védett helyiség van, csupán egy volt nyitva és abban egy férfi ült, két fehér kezével a lilabárony szegélyre könyökölve, a terembe lemosolygott. Egy tökéletes görög fő volt, komoly, nagy, okos szemekkel.

— Rudikám, látod azt a férfit ott, ki lehet az?

— Nem tudom, — felelte Rudi kedvetlenül, leverten.

János hagyta Rudit s tovább nézte az egzotikus táncolókat.

Éles, csengő hang hasított bele a zenébe. A táncot befejezték és a táncolók egy része feltűnő sietéssel távozott.

Ismét csengettek, élesen, fülbevájóan.

— Le az álarcokkal! — hangzott fel visító torokhangon. János összeborzongott. Hátha csupa halálfej tűnik majd elő a maszka mögött, hátha... eh...

Egynéhány egyén azonnal letette az álarcot, a többi már óvatosabban, kimérten, volt néhány, aki legutóljára, előbb jól körülpislogva tette csak le.

János őszinte lelkesedéssel elbámolt. Ennyi jóképű embert nem tudott volna eddig ilyen körülmények között elképzelni.

A pokoli forgalom csak most indult meg igazán. Oldalt a terembe kis asztalokat állítottak és italt szolgáltak fel. Az angol bájos leányka egy kissé pufók arcú fiu volt, kit már másodszor hívott félre a kis puderos arcú öreg és jelentőségteljesen pislogott fel az egyik páholyra, de a fiu türelmetlen vállmozdulattal ismételtlen otthagya s visszatért végre egy hatalmas mellkasú szőke olasz ruhás oldalán, akihez nőies mozdulattal odasimult. A rettenetes tánc már kezdett elfajulni, vad mozdulatokkal huzgálták egymást a párok és az orgia lázas szele érlelődött az alkoholgőzös levegőben, mikor ismét megcsendült az az éles kellemetlen csengő, a párok megállottak.

Két fiatal fiu, nem lehettek több tizenhatévesnél, lépett be, csak egy kis zöld levélkoszorúval a meztelen ágyékuk körül és az egyik

egy görög ezüst pajzsot, a másik meg egy görög kardot cipelt. A terem közepén megálltak.

Halk, finom, fátyoloszene csendült fel, vijjongó fuvolák, siró hegedűk, puha aeolhárfa, pár zongora akkord, bánatos, gyászos, dobpergés és ennek a hangjánál belépett a terembe egy magas tökéletes alaku férfi, teljesen meztelenül. Táncoló, kecses mozdulatokkal a terem közepére lejtett. Ott átvette a pajzsot, a kardot és a zene bájos ütemére egy harmonikus mozdulatu, ritmikus mozgásu táncba kezdett. Mozdulatai teljesen azonosak voltak a régi görög vázák reliefjein látható táncoló alakok tipikus mozdulataival s nemes melszészü arcán tökéletes, fennkölt komolyság ömlött el.

A háziteles ismét felkrárogott, berregni kezdett, mint egy haragos főnök. Megint János vette le a finomművü hallgató-kagylót.

— Hogy tetszik? — jött a lappangó kérdés.

— Művész, de hogy jön ez ide?

— Művész? a legnagyobb szemét, akit valaha ismertem. A többi a vágy hajtja ezt a pénz. A legnagyobb lelkiyugalommal teszi tönkre az embereket. Jaj annak, aki megszereti. Még soha sem adta oda magát senkinek, de mégis bolondulnak utána. Pénz van, a jövő évben megy Amerikába, ott telepszik meg, figyeljék meg a tánc végét.

Közben az excentrikus zene gyorsabb tempóba ment át, a meztelen táncos is elvetette a pajzsot és a kardot és gyors, forgó mozdulatokkal táncolt, mind nagyobb és nagyobb körben, végül már nem is látszott belőle más, mint egy perdülő test és midőn a zene egy hangos, fuldokló, jajgató, akkorddal be lett fejezve, a meztelentáncos elvetette magát a látszólag véletlenül ott heverő pajzs és kard közzé és úgy maradt fekvé, hosszasan elnyulva, mint egy elbukott gladiátor. A póz tökéletes, isteni volt. Mint egy elesett görög harcos feküdt ott, a kard és pajzs egészítette ki a képet, a végzetes illuziót.

Zugó tapsviharban és brávókiáltások között tápázkodott fel, hogy a két görög kéjiura támasz-

Győry Endre: „A kapu előtt” c. erotikus regénye sajtó alatt van!

„A kapu előtt” a címe a legújabb Győry-regénynek! Sajtó alatt van!

kodva távozzon, mint egy győzelmes imperator.

Ismét táncolni kezdtek. Most már megszűnt minden ugyevezett illem és a párok vad összekapaszkodásban hemzsegték, tépelődtek, káromkodtak.

A meztelenül táncolók egy része eltűnt s az angol kislány ismét kapott egy ajánlatot, de most egy arabruhás férfitől. Nyelvét nyujtotta reá, mire az arab visszkézzel a szájára csapott. A hatalmas mellkasú olasz erre pörölyöklével az arab torkájára sujtott, úgy, hogy az rögvést leült a földre és fejét jobbra-balra lógatta, mint egy részeg. Általános tumultus, lármakerekedett.

Rudi idegesen állt fel.

— Gyere János, menjünk azonnal.

János is felállt és mentek volna azonnal, de az ajtón nem volt killincs, nem lehetett kinyitni. Egy csengő gombja nyult ki a tapétán és alatta kis emailtábla, rajta pár szó.

— Távozáskor kérem a csengőt használni.

János megnyomta a gombot. Röviden reá kinyílt az ajtó és mosolyogva jelent meg a kis ember.

— Hogyan, már mennek az urak, hisz a java még csak most jön?

Rudi gorombán félretolta és kisetelt. János kifizette a pezsgőt.

— Uram, jöjjön el kedden este, de egyedül, egy jobb ismeretséggel volna önnek, egy magasrangú főpap

— Csak tartsa meg barátom! — szolt humorral János az emberke kopott vállára ütve és Rudi után sietett.

Pompás fickó, — morfondírozott a kis öreg magában, — ha ezt behozhatnám a szent férfiúnak, békében hagyna egy jó darab időre, ezt nem nyühetné olyan hamar le, nem olyan fából van faragva. Szinte nem érdemli meg őt az a savanyu Pepi.

Az uccán János oldalvást reá sandított Rudira, aki még mindig le volt hangolva.

— Nos Rudi, mit szólna hozzá?!

— Rémes volt látni, János, rémes!

— Oh nem, inkább nevetséges! Rudi ajkába harapott és nem felelt.

Jó darabig sétálgattak még. Már két óra elmult, mikor János kijelentette, hogy haza megy. Rudi nem ellenezte. Autót fogadtak és elébb a János lakásához mentek.

— János, tudod, hogy egész jó cserét csináltál a lakással?

— Tudom!

— Mint látom, most is több szobád van, hiszen úgy mozogsz az egész lakásban, mintha otthon volnál teljesen.

— Ugyis vagyok! Siegenné — tette hozzá — egy drága asszony, Gretchen egy bájos, aranyos pajtás.

— Igen, te jóban vagy vele?

— Igen, mint két jó testvér.

— Csak úgy?!

— Természetesen, de Rudi, ez a kérdés!

— Na igen, mert te úgy tetszel a nőknek.

János felnevetett.

— Te is, Rudi!

— En, eh, — és intett a kezével.

A János lakása előtt voltak.

— Szervusz János, — mondta Rudi különösen remegő hangon, — jó éjszakát... és... és ad át üdvözlémet Siegennének és... —

lassan jött a szó, — Gretchennek... János csodálkozva nézett barátjára és halkán füttyentett. Ő is lassan válaszolt.

— Jó, Rudi, megteszem, hogyne... Szervusz!

Fejét csóválva, örömmel felballagott a lépcsők sötétjén. Óvatosan nyitotta ki az ajtaját, de Gretchen mégis meghallotta. Kijött a zajra. Hálóinge lecsuszott két puha, meleg, hófehér válláról, átfutott egyik nagy, halvány bimbóján.

— Fodor ön az?

— Igen, Gretchen!

— Ilyen későn! Féltem! Hol volt?

— Hm!

— És von Henning tényleg olyan soká marad Berlinben?

— Igen, de miért?...

— Jó éjszakát!

A fehértestű, szép leány besuhant a szobájába.

János bement hálótermébe. Vetkőzés közben a fejére ütött. Te számár, ezek érdeklődnek egymás iránt. Hollá, ha ez igaz! Rudi, talán azért volt olyan gondolkodás? Te jó ég! Ha ezeket össze lehet boronálni. Ha Rudi... de nem, hisz ez... képtelenség! De mégis! Ép azért lehet igaz, mert rendellenes! Tjüh, de nagyszerű volna...

Bevetette magát az ágyba és már aludt is. De álmai a mai történetek után erotikus tartalmuak voltak. Látta a flagráns Henninget, a Rudi II-öt, aki szeret az aszszonyokkal kegyetlenkedni. Hajuknál fogva leszorítja őket és meztelenül korbácsolja. Azután lovakat látott száguldani, végig horpasszal, végig Berlin uccáin, mindegyik hátán egy-egy meztelen szüzleány. Élükön Gretchen. Rudi felugrik és a lóháton egyesülnek.

19.

A nyár vége felé járt. Lassanként rövidültek a napok s az elegáns kávéházak és vendéglők kezdtek felocsudni nyári kényszerpihenőjükből.

János már teljesen beleélte magát a berlini életbe, már meggyedik hónapja élt a „Gyönyörváros”-ban, de az idő olyan gyorsan futott, hogy nem is igen számolta a hónapokat.

A Rudi szabadsága is lejárt. Vad hat hét volt. Néha napokig nem aludtak, aztán meg négy-öt estét töltöttek Siegenné és Gretchen társaságában. Volt idő, mikor Rudi vadul inni kezdett s a szelid természetű fiu hajba kapott Jánossal is. De ez hamar elmult s pár óra múlva sápadtan, szomorúan ismét olt volt Rudi a János lakásán. Gretchen érdeklődve figyelte a két fiatal ember életét és azt hamarosan észrevette, hogy nem passzióból lumpol, hanem csak Rudival tart valami ismeretlen okból. Rudin nem tudott elmenni. Izgatta az a szegény, szép fiu, ki néha úgy jött Jánoshoz, hogy azt nem is találhatta odahaza.

(Folytatjuk.)

Győry pompás erotikus regénye: A kapu előtt! Figyelje a megjelenést!

Szerkesztői üzenet helyett

Kedves uram! Ön irt szerkesztőnknek egy levelet, amelyben a mi lapunkról, az esztétika bukásáról és más kétségbeejtő jelenségekről tesz említést.

Nagyon köszönjük finom és urtónusú levelét s arra kérjük: engedje meg, hogy régi szeretőnk: Nyilvánosság - kisasszony meztelensége előtt, feleljünk önnek. Amiket mond, annyira érdekes, hogy kificánköl egy magánlevél keretei közül. S mivel mi mindent szeretünk, ami ficánköl, a csikót a tavaszi mezőn, meztelen lányokat az alkonyati tó vizében: önt is szeretjük, a levelét is szeretjük, de amit irt, azt szétfujjuk, mint a szappanbuborékot.

Engedje, hogy idézzünk leveléből, mert a buborékhoz szappan kell és a szappanhoz szalmaszál. Görcsösen kapaszkodunk az ön szalmaszálába. A buborék az öné. A szappan is.

Azt írja ön, hogy elismeri lapunk íróinak „feltétlen” tehetségét. És azt kérdezi, hogy ezt a tehetséget miért kell specializálni, miért éppen erotikus és szatirikus irányu folyóirat ez a lap, miért nem egyszerűen csak irodalmi folyóirat, mint a többi?

S hogy ha már erotikusak és szatirikusok vagyunk, csak úgy, a mellényzsebünkben, meg a manzsettánk alól: ejnye, gondolunk-e arra, hogy az irodalomnak és az esztétikának messzi feladatai vannak, feladatok, amik a gyermekneveléstől egészen a felnőttek izléséig érnek el, feladatok, amelyek egy ifjú és izmos generáció magásra szoktatására várnak, menten minden szatirától, erotikától, káviártól? S nem lenne-e vajon tanácsos, ha ezt a hivatoltságot a lap már a következő számokban bebizonyítaná, valami olyan szerkesztési ezermesterséggel, amiben elveszne a tendencia és amiben mi visszatérnénk az „erkölcsös” irányra?

— Az önök izlése — mondja a levél — új izlés, erre iskolát kell nyitni előbb és csak azután lapot adni. Önök borotvaélen táncolnak és vigyáznak, mert a kés beleszalad a talpukba!

Kedves uram, mi gummisarkon járunk. Az erotikus folyóiratok

legpikánsabbja kétségtelenül a Biblia! Az erotika és a szatira olyan régi, mint Éva bűne és olyan friss, mint Alraune teste. De mibennünk van bátorság megmondani, hogy mit akarunk, amit viszont a mai irodalmi konyhakertben kevesen mernék. Az erkölcs messzemenő feladatait is respektáljuk, az egészben annyi módosítást eszközölve, hogy nekünk a mi esztétikánk szent, önnek az öné. Az ön erkölce nem mentette meg Európát a világháborútól, nyilván hibás erkölcs lehetett. S ha a miénk se menti meg, a miénk is hibás.

Bocsásson meg, nekünk a „tovább!” a fontos, nem a „vissza”. S ha önnek nem tetszik a mi lapunk, készséggel kívánunk jó appetitust a paprikás-szalónához. Az se rossz, például, ha avas. Ki mint szeli a szalonáját, úgy olvassa az irodalmát. Azonkívül, ha szabad lesz megkockáztatni: az erkölcs megbukott, az irodalom, a szalonás és törkölyös, szintén.

Képzeld el, kedves uram, ön ma reggel Timișoarán felébredhet és este tizenegykor Párisban lehet, ha egy közepesen ügyes aviatikusa van. Azt hiszi, hogy a svájci csucok felett repülve is úgy olvasunk, mint a rescaiak felett? Ó nem, mi semmit sem engedünk programunkból, a napokban amúgy is jön egy üstökös, amely az egyenlítőnél ketté töri ezt a bolygót.

Egy híres csillagász mondta ezt szerkesztőnknek. Ne tiltakozzék, kedves uram, ugyanis hiába.

És még valamit:

Ha egy fuldoklót akarok megmenteni, leveleközöm és semmit sem törődöm azzal, hogy valaki fenakad ezen. Ilyen fuldoklók vagyunk mi egymás közt, meztelen, őszinte szokimondással meztelennitjük csak meg magunkat.

Mögöttünk az Élet áll! aki nem látja, vak. A mi soraink a nyitott fulúeknek valók. Kardunk a toll, ami nem függ a falon és nem marja a rozsdá. Öné a főzelék,

miénk a virág. Ön meghízik a csuszpájzától, mi részek leszünk az orchideáinktól.

„Örest”

Jean vallomásai

— A leszbikus szerelem könyve —

Írta: **BUTYÁN VILMA**

Szerzőnek érdekfeszítő, most megjelent könyve, mely egyszerű szavakkal, őszintén tárja fel a sokat vitatott lesbosi szerelem anyagát, érdekes cselekményekkel, fordulatos jelenetekkel. — Mappában, művészi kiállítástan ára 300 lei, 15 pengő, 90 c. korona, 150 d. nár és a szükséges portó. — A könyvtől 100 példány készült, könyvgyűjtők és műbarátok számára.

„Alice”

női és férfi fehérneműszalon

TIMIȘOARA,

Gyárvaros, Három Király ucca 4. sz.

Vállal mindennemű női és férfi fehérnemű készítését, szolid árak mellett. Tegyen egy próbarendelést!

Brada Jaroslav

Streich- und Blasinstrumentenzeuger!

Reparaturen billigt!

Timișoara 21
II. Daciilor 10

Lehrner Géza órák és ékszerész

II. Str. Daciilor 29.

Dusan felszerelt raktár!
Javítások jóállás mellett.

Diszkrét ügyekben eljárunk, ilyen kérdésekre levélben válaszolunk.
Portó melléklendő.

Tiba János

uri szabó, III. Holló ucca 15
készíti a legújabb divatú férfiruhákat,
felöltöket, legszolidabb árak mellett.
Javításokat soron kívül elintézi. 37

Heckmann és Kriszta

bádogos és vízvezeték szerelők
Timisoara, V. Eötvös u. 40 sz.
Vállalunk minden e szakmába vágó
munkákat szolid árak mellett.
Javítások soron kívül. 21

Zikeli

modern címfestő
IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.
Modern címtáblák festése szolid
árak mellett. 37

Vémits Száva

Készít mindenféle épület- és bútorasztalos-
munkát, előrangú kivitelben, olcsó árak
mellett. — Megrendelések pontos időre
készülnek.

Gyárváros, Tigris utca 25. 36

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

Vízvezeték!
Villanszerelés!

Speciál esztérgamunkák
Szolid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és
női cipőket, a legkényesebb
izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Györfly Testvérek

Műbútorasztalosok

Timisoara II. Rékási ut 4. sz.
Kész bútorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett. 36

Zománc edények

vasgerendák, épületvasalások,
rudvasak nagyban és kicsinyben

Jäger József és Péter

cégnél

TIMIȘOARA, IV. Hunyadi ut
Telefon: 3—26 38

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
pípercekkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

Jól járó
órák!

Óra javi-
tások
pontosan
és meg-
bizhatóan

Gács
Ferenc

órásnál
Timisoara

Erzsébetváros, Királytér 12

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagylalt és jeges
kávét Mann cukrásznál kaphatók.
Timisoara, II., András ut 12.

Majthényi Károly

Telefon 11 29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Simon férfiszabóság, Jó-
zsefváros, Arany
János-u 1b. Férfiöltönyök és fel-
sőkabátok a legújabb facon sze-
rint, elsőrendű kivitelben, szolid
árakon 35

Lázár József

Vízvezeték és csatornázási szerelő
Timisoara, III. Dózsa ucca 17. sz.

Vállal mindennemű szerelést és bármily
szakba vágó munkát, szolid árak mellett!

Krämer Sebestyén

vízvezeték szerelő
Besseneyi u. 50 sz. Mehala
vállal mindennemű szerelési mun-
kát szolid árak mellett. 37

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Dispozitiveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

Timisoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

Granatir Traján

Kelmefestő és vegy-iztító intézete
Timișoara III. Károly u. 101 sz.
Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Karl uriszabósága

I. Paianka u. 3 sz.

Készít bármilyen fazonú ruhákat a
legkényesebb ízléseknek megfelelően,
szolid árak mellett. 32

Lloyd kávéház, Timisoara

Kellemes szórakozó hely,
fagyalt, kitűző jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú cigányze-
nekár hangversenyez.

„Megváltás“

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérés-utca 4 szám

Vizumokat és más meg- bízásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTON BOY

Timișoara — Telefon 75

MEGNYILT! MEGNYILT!

Várőri női és férfi fodrászszalonja

Speciális bubi hajvágás.

Ondolálás, manicure fej-
mosás a legkényesebb
igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR-JÓZSEFVÁROS

Bul Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.

Kobelt cukrászdával szemben

Hygienikus és pontos kiszolgálás!

Plesko Pavel

lakatos és vízvezetékszerelő

Timișoara III. Hunyadi út 86. sz.

Vállal minden e szakmába vágó munkákat
szolid árak mellett. 35

Javítások azonnal

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindenmű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28.10

A kapu előtt

Ezt a címet viseli **Győry Endre** pompás erotikus re-
génye, mely a jövő hóban kerül ki a sajtó alól. *A kapu előtt*
című regény szerzőnek egyik legjobb és legkitűnőbb munkája,
mely méltán tarthat olyan sikerre számot, mint a *Szent asszo-
nyok* című regénye, amely négy hónapon keresztül jelent meg
folytatásokban lapunk hasábjain.

A kapu előtt című regény egy rendkívüli
érdekes diáktörténet. Cselek-
ménye a diákéletből van merítve, abból a diákéletből, amely-
ben annyi kedves, gondtalan és szerelmes diáklány és diák
él, hogy olvasásakor szinte magunk is újra átéljük a diákélet
minden gyönyörűségét, buját és baját.

A kapu előtt telve van fordulatos cselek-
ményekkel, izgató részletei
szinte filmszerűleg peregnek le szemünk előtt, a sok bohó,
csitri, nagy lánynak látszó bakfisok egész serege vonul fel a
regény oldalain, nem is említve a sok 18 éves diákot, akik
most készülnek kilépni az élet kapuján, akik most veszik ke-
zükbé nagy komolyan először a sétapálcát, de amellet szel-
remesebbek a legszerelmesebb trubadurnál.

A kapu előtt című regény sok kedves és
derűsórátsszerű olvasónak.
Győry Endrének egy olyan mestersen ügyes írása, hogy
könyvével az erdélyi magyar szépirodalomban jelentős helyet
biztosít magának.

A kapu előtt Győry regény finoman pikáns
és diszkrétén erotikus. Telve
van ugyan minden sora a pikantéria száz és száz fordulataival,
de oly ügyesen és finoman, hogy a könyvet kezébe veheti az
erotikus műgyűjtő ép úgy, mint lapunk bármelyik olvasója,

A kapu előtt féle Győry regény mintegy
150–170 oldal nagyságra ter-
jed, színes karton fedővel kötve, többszínű címnyomással, te-
hát a tőlünk megszokott elegáns kiállításban.

A kapu előtt bolti ára 100 lei, 50 dinár,
30 c. korona, 5 magyar pengő,
6 silling, 2 és fél márka. Amatőr példány bőrbe kötve 200 lei.

**Lapunk rendes olvasói és előfizetői
a fenti árakból 60%-os kedvezmény-
ben részesülnek:** Tehát ezek számára: 40 lei, 16
dinár, 8 c. korona, 2 pengő, 2 és fél silling és 1 márka 50
pfenning.

**Az amatőr példányoknál kedvez-
ményt nem adunk!**

Amatőr példányok külföldi ára: **250 lei** értékű valuta.

A KAPU ELŐTT Győry regény május hó végén jelenik meg
és kapható mindenütt!

V. évf. 18 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

— Megjelenik minden kedden.
Timișoara 1927 évi május hó 3

Tipografia „Union“ Gál Manó könyvnyomdája. Lugoj